

Vĩnh Long ngày 25.02.2018

Kính Gửi: Quý Cha
Quý Tu sĩ nam nữ
Và tất cả anh chị em Gp. Vĩnh Long

V/v HÔN NHÂN ĐỔ VỠ

Thưa anh chị em, trong năm nay chúng ta sẽ có mười hai đề tài của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam về Đồng Hành với các Gia Đình Trẻ. Giáo Phận Vĩnh Long, trong gợi ý mục vụ lần III, sẽ nói về Hôn Nhân đổ vỡ.

Người nam người nữ cưới nhau. Đôi tân hôn này sẽ có những đứa con, sẽ gặp phải những điều mới lạ mà trước đó chưa có...Các việc đó làm biến đổi cuộc đời đôi tân hôn và họ sẽ dần thân vào cuộc! Điều đó bao hàm rằng họ cũng phải đặt hết tâm trí để đạt được thành công những dự kiến của họ. Bằng nhiều lời khuyến khích về tình đoàn kết, nghề nghiệp, bạn hữu, hiệp hội, chúng ta khuyên bảo họ cố gắng vượt qua một vài sự gò bó cưỡng ép. Nhưng dần thân cam kết trong một thời gian dài làm cho đôi tân hôn suy nghĩ. Đời sống hôn nhân của họ có bền vững khi đối diện với những khó khăn không? Đây là những điểm tựa để đôi tân hôn có thể trung thành với lời cam kết khi chịu bí tích Hôn Phối? Và đặc biệt đâu là những nguyên nhân làm hôn nhân đổ vỡ?

Các gia đình Công giáo hiện đang đối mặt với nhiều thách đố trong thế giới hôm nay. Có thể nói chúng ta đang sống trong một xã hội của cá nhân chủ nghĩa và duy vật chất. Giữa lòng xã hội như thế đôi khi mỗi người (trong gia đình) tự cho mình là trung tâm mà không tôn trọng người khác. Chúng ta cũng đang sống trong một *“nền văn hóa của sự chiếm hữu và hưởng thụ làm nảy sinh trong lòng các gia đình những hành xử thiếu kiên nhẫn và hung hăng”* (NVTY 33), sinh ra tranh cãi trong gia đình. Điều đó rất ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình.

Các gia đình Công giáo cũng đang sống trong những cảnh: sự nghèo khổ, thất nghiệp, chiến tranh, di dân, nền kinh tế tạm bợ và hôn nữa, các gia đình Công giáo còn sống trong những xã hội nơi mà nhiều người chọn sống chung chạ như vợ chồng không cưới xin, ly dị và những quan hệ nam nữ tự do trong những phong tục, đối diện hàng ngày với những thất bại của những cặp vợ chồng... Điều đó rất ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình.

Các gia đình Công giáo cũng đang sống trong những quan niệm *“gia đình có thể biến thành một trạm quá cảnh, nơi người ta chỉ chạy đến nương nhờ khi cần”* (NVTY 34) hoặc nơi người ta đến để đòi hỏi những quyền lợi tùy theo sở thích. *“Một điều đáng lưu ý là hôn nhân đổ vỡ thường xảy ra nơi những người lớn tuổi mà thích tìm một lối sống “độc lập và từ chối lý tưởng chung sống với nhau cho đến tuổi già, để chăm sóc và nâng đỡ nhau”* (NVTY 39), và còn nhiều nguyên nhân khác nữa: không lưu ý tới những người khuyết tật, người cao niên, dùng bạo lực chống lại phụ nữ Tất cả những việc đó

làm cho hôn nhân Kitô giáo phải đặt lại vấn đề, bởi vì hôn nhân Kitô giáo dựa trên sự cam kết dẫn thân trọn vẹn, duy nhất, và vững bền suốt đời. Từ đó làm cho một số lớn người trẻ không muốn lập gia đình. Và cũng từ đó mà có những hôn nhân đổ vỡ và không hạnh phúc.

Trong Tông huấn Niềm Vui của Tình yêu, Đức Giáo Hoàng kêu mời Giáo Hội cố gắng xét lại thực tế dùng lý tưởng hóa hôn nhân, cố gắng đi vào khuyến khích an ủi đối với những gia đình đổ vỡ, những gia đình nghèo khó *“đón nhận họ, tránh áp đặt lên họ đủ thứ luật lệ, như những tảng đá đè bẹp, chỉ khiến người ta cảm thấy bị xét đoán và bỏ rơi bởi chính người Mẹ vốn được mời gọi bày tỏ cho họ thấy lòng thương xót của Thiên Chúa”* (NVTY 49).

Đời sống Hôn Nhân không phải lúc nào cũng dễ dàng, bởi vì gặp phải những thách đố, nhưng với sự trợ giúp của Ông Chúa, thì hy vọng rằng các đôi tân hôn sẽ gặp được hạnh phúc trong đời sống hôn nhân của mình. Xin Chúa chúc phúc lành cho gia đình Kitô hữu sống đời sống Hôn nhân tốt đẹp.

+ Phêrô Huỳnh Văn Hai
Giám Mục Gp. Vĩnh Long

Tháng 03/2018

KHI HÔN NHÂN THẤT BẠI

Hầu hết các đôi vợ chồng mới cưới đều tin tưởng hôn nhân của họ sẽ kéo dài mãi mãi, nhưng thực tế vẫn có nhiều đôi tan vỡ sau khi kết hôn sớm hay muộn ít nhiều. Hôn nhân của họ như thế có nghĩa là thất bại. Điều đó có nghĩa không gì khác hơn là vợ chồng không thực hiện được mục đích yêu thương nhau cho đến chết. Đó là bằng chứng của một cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Nó cho thấy có điều gì không ổn đã xảy ra trong quan hệ vợ chồng. Một trong hai người hoặc cả hai đã không thể trao chuyển tình yêu thương mà họ đã từng hứa trước mặt Chúa và trước mặt nhau.

Hiện tượng ly hôn ngày nay nhiều đến nỗi đã tạo một phản âm bất an trên các cặp đính hôn, ảnh hưởng đến quyết định lập gia đình của họ. Ngày nay, ở nhiều nước xuất hiện ngày càng nhiều hiện tượng nam-nữ sống chung nhưng không là vợ chồng, các cặp đồng tính, nam-nữ, dẫn thân sống chung như vợ chồng mà không kết hôn dân sự hay tôn giáo (gọi là sống thử). Các hình thức kết hợp này tồn tại như một tùy chọn bên cạnh sự kết hôn truyền thống. Mặc dù có nhiều lý do khác nhau cho việc chọn lựa dẫn thân sống chung như thế, nhưng có một điều chắc chắn, đó là với chọn lựa đó người ta sẽ dễ dàng từ bỏ mối quan hệ hơn một khi mọi sự trở nên bất ổn giữa hai người. Dầu thế, đối với người Kitô hữu chân tín mọi kiểu sống chung không hôn phối như thế đều không là và không thể là một hôn nhân theo nghĩa giao ước đầy đủ. Đằng sau cuộc sống chung đó, dù kiểu nào, cũng luôn ẩn tàng một tiền đề, là có

thể có một ngày hai người phân ly đôi ngả. Người nam cũng như người nữ có xu hướng ngại ngần dằng dặc trọn vẹn tất cả cho nhau vì e ngại có thể có một ngày, xa hay gần, họ chia tay. Hôn nhân theo Kitô giáo thì không như thế. Nếu đó không phải là một cuộc phối hợp thiêng liêng có ý hướng mãi mãi trọn đời thì không phải là hôn nhân. Nếu kết ước không có tính bất khả phân ly, thì hôn phối không được công nhận là bí tích của Đức Giêsu Kitô. Vợ chồng mà không thể sống chung với nhau, yêu thương nhau cho đến mãn đời thì hôn nhân ấy thất bại.

Khi nào hôn nhân thất bại?

Hôn nhân bắt đầu thất bại không chỉ khi hai người phối ngẫu quyết định chấm dứt quan hệ hôn nhân, mà trước đó đã có dấu hiệu sa sút và suy sụp. Có thể có nhiều vấn đề khác nhau, như thiếu chung thủy, những “sự việc” trước khi kết hôn chưa được giải quyết, cha mẹ hay người thân thuộc của “bên kia” xâm nhập sâu vào sự riêng tư của vợ chồng, bạo hành thể lý, vợ chồng không hợp nhau, không có khả năng chu cấp cho cuộc sống gia đình và vân vân, dẫn đến hôn nhân thất bại. Có thể vì quá mê mải và lo lắng về tài chánh, việc làm, sức khỏe, con cái, vợ chồng thành ra bận rộn, rồi căng thẳng. Họ tưởng nghĩ mình đang lo cho gia đình nên mê mải nhiều sự đến nỗi phương hại đến mối quan hệ hôn nhân, hạnh phúc gia đình. Họ không ý thức từng ngày mình đã đang dần đánh mất niềm say mê nhau như những năm tháng đầu lưu luyến. Những vấn đề ấy trước kia được xem nhẹ nay họ nhận ra đó là những dị biệt nghiêm trọng. Người này, hoặc cả hai, đã không còn bộc lộ tình cảm yêu quý đối với người kia như trước đây vẫn thường làm trong khi trao đổi tranh luận. Nhiều trường hợp trong đó vợ

chồng chỉ còn vẫn tiếp tục sống chung nhưng quan hệ đã lạnh nhạt, chỉ biết giữ nghĩa vụ với nhau mà thôi.

Hôn nhân thất bại có thể được nhận thấy trước, khi tình cảm bắt đầu tắt dần do cách cư xử của người bạn đời thiếu yêu thương, thiếu ân cần, khi chồng hay vợ xem ra bận tâm nhiều đến niềm vui thú riêng mà không quan tâm đến hạnh phúc chung. Những dấu hiệu cho thấy một người chồng và vợ anh không yêu thương nhau khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe.

Tại sao họ lại như vậy ?

Trong khi sống chung vợ chồng bắt đầu nhận ra những thói quen của nhau trái ý, gây bức bối. Dần dà khi họ không còn có thể dung thứ cho nhau nữa lại sinh ra cãi cọ, trách cứ, chỉ trích nhau. Có khi căng thẳng đến nỗi không còn giữ được bình tĩnh. Họ bộc lộ thiếu sự yêu thương quan tâm lẫn nhau. Người này xem thường công việc của người kia. Rồi ghen tuông, sỉ nhục, làm tổn thương nhau. Thường xuyên xung đột, mâu thuẫn, tranh chấp vợ chồng, khiến họ cảm thấy không hạnh phúc. Nếu như họ đủ chín chắn có thể nhận ra được lầm lỗi của mình, vợ chồng có thể nói chuyện và thỏa thuận với nhau một giải pháp tương đối cho vấn đề. Đôi bạn có thể xây dựng mối quan hệ hôn nhân gia đình tốt hơn dần theo năm tháng nếu biết giải quyết các vấn đề xung khắc trong yêu thương.

Tại sao họ không thể ?

Hạnh phúc hay không là do thái độ hành vi của ta. Không phải những gì xảy đến trong cuộc sống làm ta hạnh phúc hay bất hạnh, nhưng là chính cách mà ta đón nhận và ứng xử trước những vấn đề đang xảy ra.

Anh D. và chị. P. lấy nhau được gần bốn năm. Họ đã có 2 đứa con nay chị lại mang thai. Anh D. nói với X. một người bạn của anh rằng anh rất không may mắn lần này vì có một đứa con nữa là thêm một miệng ăn. X. nhắc anh rằng có một đứa con là phúc lành bởi Thiên Chúa anh chị nên vui mừng hân hoan ca ngợi Chúa. Nhưng anh D. trả lời là anh không còn có thể để dành tiết kiệm để sắm xe và nhà cửa nữa rồi.

Dĩ nhiên, hạnh phúc hay không hạnh phúc còn do hoàn cảnh khách quan nữa. Tuy nhiên, thái độ của ta trước hoàn cảnh đó rất quan trọng. Ta có thể chọn hoặc để cho mình bất hạnh với hoàn cảnh ấy đến mức tự hủy diệt chính mình, gia đình mình trong trình tự cuộc sống, hoặc chỉ buồn phiền một thời gian ngắn thôi rồi lại bước đi tiếp. Cái ta thấy và cách ta nhìn nó thường xen lẫn, kết hợp với nhau.

Vợ chồng không biết gì về việc mình không hạnh phúc ?

Hôn nhân không hạnh phúc thường là do duy trì một quan hệ buồn thảm hay xấu tệ quá lâu. Đó có thể là hệ quả của một sự bạo hành về thể lý hay tâm lý lâu ngày lặp đi lặp lại, hay những thói xấu của một người hay của cả hai người, sự không chung thủy, sa đọa, thường xuyên bất ổn tâm lý, v.v...

Cũng có thể lý do không hạnh phúc là bởi thường xuyên bị xì-trét (stress). Xì-trét tức mất nhiều năng lượng của đôi bạn hơn những gì đòi hỏi bình thường. Hai vợ chồng phải chịu đựng sự căng thẳng quá mức giới hạn. Để rồi họ cảm thấy buồn sâu khôn dò, tưởng chừng rơi vào trầm cảm. Họ không đủ sức lực để xây dựng hôn nhân tốt đẹp nữa.

Hôn nhân không hạnh phúc cũng có thể gây ra nhiều hệ lụy.

P. và L. kết hôn với nhau được ít là ba mươi lăm năm. Họ có hai con, T. và K., và được xem là một gia đình lý tưởng trong khu xóm. Họ có hầu như mọi thứ mà các cặp vợ chồng khác mơ ước. Rồi một ngày kia, L. khám phá ra gần đây P. đã bất trung với mình. Cô ta hỏi anh tại sao lại như vậy. P. trả lời vì đôi khi anh chợt cảm thấy thật cô đơn và tìm lời giải đáp trong vô vọng. Vì thế, để vượt qua nỗi cô đơn này, anh đi ra ngoài qua đêm “ăn bánh trả tiền” với một cô gái mại dâm.

“Chính Chúa đã dựng nên ông Adam, dựng nên cho ông một người trợ thủ và nâng đỡ là bà Evà, vợ ông. Và dòng dõi loài người đã sinh ra từ hai ông bà. Chính Chúa đã nói: ‘Con người ở một mình thì không tốt. Ta sẽ làm cho nó một người trợ thủ giống như nó’” (Tb 8,6).

Đôi bạn phải nhớ rằng hai người đến với nhau là bởi ân sủng Chúa, họ không chỉ là phương thế phục vụ cho hạnh phúc của nhau, nhưng cả hai là chính hạnh phúc cốt yếu dành cho nhau. Thiếu người này, người kia không thể đương đầu với nỗi cô đơn bất hạnh. Họ không coi nhau như đồ vật nhưng như hai chủ thể nhân vị:

“Giờ đây, Lạy Chúa, không phải vì lòng dục mà con lấy em con đây, nhưng vì lòng chân thành” (Tb 8,7).

Câu hỏi chia sẻ hay để thảo luận:

1. Những lúc nào, hoàn cảnh nào bạn cảm thấy buồn khổ, cô đơn, hay chán chường?
2. Bạn phản ứng, cư xử như thế nào với vợ hay chồng bạn khi bạn cảm thấy mệt mỏi, kiệt sức?
3. Bạn có cảm thấy vợ/chồng bạn áp đặt ý muốn của người ấy trên mình không? Khi ấy bạn ứng xử, đối phó như thế nào?

Văn phòng HÐGMVN

Kêu mời: Anh chị em thân mến, sự gì Thiên Chúa đã tác hợp cho nên vợ thành chồng, thì loài người không được phép phân ly. Ai cố tình làm ngược lại thánh ý Thiên Chúa, thì họ sẽ nhận được sự đổ vỡ. Chúng ta cùng hiệp ý cầu nguyện cho các bậc vợ chồng:

1. *Chúa phán: “Lúc khởi đầu, Thiên Chúa đã làm nên con người có nam có nữ”.* Chúng ta cầu nguyện cho các gia đình trẻ, luôn quan tâm xây dựng và chăm sóc gia đình mình trong tình yêu Chúa và mến thương nhau.
2. *Chúa phán: “Họ không còn là hai, nhưng chỉ là một xương một thịt”.* Chúng ta cầu nguyện cho các gia đình trẻ luôn đoàn kết yêu thương nhau, hoà thuận và giúp đỡ nhau để xây dựng hạnh phúc trong mái ấm gia đình mình.
3. *Chúa phán: “Ai rẫy vợ mà cưới vợ khác là phạm tội ngoại tình đối với vợ mình”.* Chúng ta cầu nguyện cho các gia đình trẻ luôn yêu thương và chung thuỷ với nhau, cùng dắt dìu nhau tiến tới hưởng hạnh phúc thiên đàng.
4. *Chúa phán: “Ai bỏ chồng để lấy chồng khác, thì cũng phạm tội ngoại tình”.* Chúng ta cầu nguyện cho các gia đình trẻ luôn biết truyền đạt đức tin cho nhau, giúp nhau thờ phượng và kính mến Chúa, và giúp nhau tập sống nhân bản.

Kết thúc: Lạy Chúa, Chúa đã thiết lập nếp sống hôn nhân và gia đình để chúng con được hạnh phúc trong Chúa Ba Ngôi. Xin cho chúng con biết vâng nghe lời Chúa dạy, để kiến tạo hạnh phúc gia đình trong tình yêu Chúa. Amen.

Lm. Phêrô Nguyễn Văn Hiền

ĐỂ HÔN NHÂN BỀN VỮNG

Xã hội hiện đại tạo ra rất nhiều điều thuận lợi cho cuộc sống của con người, nhưng nó cũng gây nên biết bao những thách thức khiến gia đình bị rạn nứt và đổ vỡ trong các mối tương quan. Người ta có thể nhận ra được điều này qua các con số thống kê. Thật vậy, tỷ lệ ly hôn ở Việt Nam tăng chóng mặt. Nếu năm 2000 chỉ có 51.361 vụ, thì đến năm 2010, con số này lên tới 126.325 vụ. Trong số những trường hợp ly hôn này, người ta nhận thấy rằng số năm sống trước khi ly hôn của các cặp vợ chồng ngày một giảm.

Thật vậy, có hạnh phúc thì không khó, nhưng giữ được hạnh phúc mới khó. Hạnh phúc không xa vời, nó ở ngay bên chúng ta. Đừng “dừng núi này, trông núi nọ”. Thường thì ai cũng thấy đèn nhà người sáng hơn đèn nhà mình. Đóa hoa bên hàng xóm luôn đẹp hơn đóa hoa ở vườn nhà mình.

Cũng như các lĩnh vực khác, để cho hôn nhân được bền vững, thì hai người khi quyết định kết hôn, động lực chính phải là tình yêu của họ. Nhưng cũng không thiếu những trường hợp gia đình được thành lập do những lý do khác hơn là tình yêu:

- Cử hành hôn lễ chỉ vì đã lỡ trao thân cho nhau.
- Cử hành hôn lễ chỉ vì muốn dọn ra khỏi mái nhà đang sống.
- Chỉ vì trốn một thất bại trong đường tình ái, hoặc chỉ vì muốn chứng tỏ mình thắng cuộc trên trận chiến tình cảm với người khác.

- Chỉ vì thương hại, thay vì yêu thương.
- Chỉ vì sự hấp dẫn của thân xác.
- Chỉ vì tiền bạc hay nơi nương thân, tiến thân.

Nếu đến với nhau bằng chữ “VÌ” thì thật dễ đi đến đổ vỡ vì tình yêu đích thực phải là thứ tình yêu biết “hy sinh cho người mình yêu”

Đặc biệt là khi gia đình có những bất hòa, tuyệt đối không bao giờ suông sã, cố chấp, hoặc để “người thứ ba” xuất hiện xen vào chuyện hai người, vì đó là những loại virus có khả năng đục khoét âm ỉ hạnh phúc lứa đôi một cách nhanh chóng và nguy hiểm.

Chuyện gì, dù lớn hay nhỏ, thiết tưởng cần bàn luận để đạt được thỏa thuận chung, vì “thuận vợ, thuận chồng, tát biển Đông cũng cạn”. Đừng độc đoán, ngay cả việc “tổ tình” hoặc “chuyện ấy”. Khi có sự đồng tâm nhất trí rồi, việc “tát cạn biển Đông” chẳng khó khăn chi! Đồng thời, vợ chồng còn phải biết CỘNG hưởng niềm vui, NH N lên hạnh phúc, TRỪ bớt nhọc nhằn và đau khổ, không ngừng CHIA sẻ mà không CHIA rẽ hoặc CHIA ly bao giờ.

Là con người, ai cũng khao khát yêu và được yêu. Dĩ nhiên, vì nhân vô thập toàn nên rất cần chiến thắng chính mình, quên mình để sống vì người mình yêu.

Quả thật, tình yêu là viên ngọc quý đựng trong chiếc bình dễ vỡ nên rất cần được nâng niu, bảo vệ và không ngừng chăm chút.

Vì màu da, vì chủng tộc, vì giai cấp, vì lễ giáo phong kiến, vì quan niệm sai lầm và khắt khe, vì hoàn cảnh, vì thời thế, vì biết bao cái VÌ, BỞI, TẠI, NẾU, NHƯNG,... mà không ít những cuộc tình phải ngậm ngùi nước mắt khi cha mẹ đành lòng làm “tan ghé, xẻ bầy”.

Vậy, khi yêu nhau bằng cả tâm hồn, lý trí và con tim chân thành thì tình yêu sẽ bền vững. Cái đẹp ngoại tại sẽ không thể tồn tại với thời gian, nhưng cái đẹp nội tại không thể bị tàn tạ. Ở đâu cũng vậy, cần có một tấm lòng để sống với nhau.

Khi gia đình có chuyện không vui, đừng “có bé xé ra to” hoặc “vạch áo cho người xem lưng”, mà nên “đóng cửa bảo nhau” bằng sự chân tình, với lòng phục thiện, vì “yêu không là nhìn nhau mà là cùng nhìn về một hướng” (Saint-Exupéry), có vậy mới khả dĩ đồng hành với nhau dù mưa hay nắng.

Cố gắng hết sức đừng để “lời ru chia đôi”, vì lúc đó không chỉ buồn cả đôi mà còn tổn thương những mái đầu xanh vô tội. Biết bao trẻ em sống lang thang “bụi đời” chỉ vì khoảng giữa cha mẹ chúng chợt xuất hiện dấu TRỪ thay cho dấu CỘNG. Biết quên mình một chút mà dám quy trách nhiệm và nhận lỗi phần mình thì hẳn không bao giờ xảy ra chuyện gì đáng tiếc. Hối hận bao giờ cũng muộn màng!

Có cuộc hôn nhân như ý và sống hạnh phúc là điều ai cũng mong muốn, nhưng chính mình phải tích cực trước chứ không thể chỉ trông chờ ở “đối tượng”.

Ước mong với sự đồng hành của Giáo Hội, những bạn trẻ sẽ và đang sống đời hôn nhân gia đình biết cách để khắc phục những thách đố, và tìm ra được những phương thế thích hợp để gia đình luôn bền vững và hạnh phúc.

Lm. Gioan Lê Tiến Thiện

TÌM HIỂU GIÁO LUẬT

MỤC VỤ HÔN NHÂN (tt) THỜI GIAN CỬ HÀNH HÔN PHỐI VÀ NHỮNG QUY LUẬT PHẢI GIỮ

Trong những tháng vừa qua chúng ta đã nói đến các nơi (where) mà đôi dự hôn có thể xin lời rao và cử hành Bí tích Hôn phối. Tháng này chúng ta tìm hiểu xem thời gian nào (when) và những lưu ý đặc biệt khi cử hành bí tích này.

Những điều cần biết trước

Trước khi đi vào điểm chính, chúng ta cần xác định: nói đến thời gian, ở đây, chúng ta không nhằm nói đến giờ giấc trong ngày (sáng, trưa, chiều hay tối), nhưng ý muốn nói đến thời gian theo lịch phụng vụ của Giáo hội. Kế đến, chúng ta phân biệt việc cử hành Thánh lễ Hôn phối với những nghi thức riêng, và nghi thức hôn phối trong một thánh lễ khác, hoặc giả là chỉ có nghi thức hôn phối ngoài thánh lễ. Sau cùng, vì Giáo luật không quy định thời gian nào nên hay cấm cử hành hôn phối, vì vậy, chúng ta dựa vào luật Phụng vụ để tìm hiểu việc cử hành này.

Trước đây, luật Phụng vụ khuyên không nên cử hành thánh lễ hôn phối trong hai mùa Vọng và mùa Chay, vì tinh thần sống đạo của hai mùa này có tính chất kiêng khem, hãm mình và sám hối. Nếu chẳngặng đưng mà phải cử hành hôn lễ thì không được đọc lời chúc phúc cho đôi tân hôn. Ngày nay, theo Sách Nghi Thức Cử Hành Hôn Nhân (NTCHHN), của Ủy Ban Phụng Tự trực thuộc Hội Đồng Giám Mục Việt Nam, được ban hành năm 2008 và bắt buộc phải sử dụng thống nhất trong toàn Giáo hội Công Giáo tại Việt Nam kể từ lễ Phục Sinh 12.4.2009, thì không còn cấm nữa, mà chỉ khuyên rằng *“nếu cử hành hôn nhân vào ngày mang tính sám hối, đặc biệt là mùa Chay, thì cha xứ nên nói cho những người kết hôn biết tính chất riêng biệt của ngày đó”* (NTCHHN, số 32).

Cũng trong Sách nghi thức trên, Giáo hội đưa ra một vài chỉ dẫn tổng quát như sau:

Cử hành hôn lễ với sự tham dự của cộng đoàn dân Chúa và ngay cả ngày Chúa Nhật: *“Vì bí tích hôn phối nhằm gia tăng và thánh hóa dân Thiên Chúa, nên việc cử hành hôn nhân phải mang tính cộng đồng, đòi sự tham dự của cộng đoàn giáo xứ, ít là một số thành viên. Bởi vậy, tùy theo tập tục của địa phương và tùy hoàn cảnh, có thể cử hành nhiều đôi hôn nhân một lúc, hoặc cử hành trong những buổi hội họp ngày Chúa Nhật”* (số 28)

Lễ hôn phối được đặt với một tầm mức quang trọng, vì vậy:

a/. “Thông thường, phải cử hành bí tích hôn phối trong thánh lễ. Tuy nhiên cha xứ phải tùy theo nhu cầu mục vụ, tùy theo cách thức đôi bạn và những người dự lễ đã tham gia như thế nào vào sinh hoạt của Hội Thánh để xem nên cử hành Hôn

phối trong hay ngoài thánh lễ cho thích hợp hơn” (Vat.II, Hiến chế về Phụng vụ thánh, số 78; NTCHHN, số 29);

b/. Trong các phần chuẩn bị cho thánh lễ cũng cần lưu ý làm sao diễn tả được tính chất long trọng của lễ cưới: Các bài đọc Thánh kinh, bài giảng, các bài hát, ngay cả việc trang trí nhà thờ cũng nói lên cùng một ý nghĩa này (NTCHHN, số 30,31).

Quy luật phải giữ khi cử hành lễ hôn phối trong những thời gian theo phụng vụ

Dựa vào Caeremoniale Episcoporum (Sách Nghi Thức Giám Mục), số 603 và Ordo Celebrandi Matrimonii (Sách Nghi thức Hôn phối), năm 1990, số 34,54 và 56 chúng ta thấy những chỉ dẫn như sau:

Như đã nói trên, bí tích hôn phối có tầm quang trọng đặc biệt nhằm gia tăng và thánh hóa dân Chúa, nhờ giao ước hôn nhân mà chính hai người kết hôn thể hiện giao ước của Chúa Giêsu và Hội Thánh Người. Vì vậy, một cách thông thường nghi thức Giáo luật của bí tích hôn phối được cử hành mọi ngày trong năm phụng vụ của Giáo hội. Tuy nhiên, nếu cử hành Thánh lễ Hôn phối (Thánh lễ với bộ lễ riêng cùng với thể thức Giáo luật) thì phải lưu ý:

Không được cử hành thánh lễ hôn phối trong những ngày:

Các lễ trọng buộc cũng như không buộc.

Các ngày Chúa nhật Mùa Vọng, Mùa Chay và Mùa Phục Sinh.

Lễ Tro và các ngày trong Tuần Thánh.

Lễ cầu cho các tín hữu đã qua đời (02/11).

Các ngày trong tuần bát nhật Phục Sinh.

Nếu cử hành bí tích hôn phối trong những thánh lễ có ngày lễ trên, thì phải cử hành thánh lễ theo ngày phụng vụ và đọc tất cả các bài Sách Thánh của ngày lễ đó. Dầu vậy, vẫn đọc lời nguyện chúc hôn cho đôi tân hôn trong thánh lễ, và cuối lễ có thể dùng công thức ban phép lành trọng thể cho lễ hôn phối.

Cử hành bí tích hôn phối trong những thánh lễ Chúa nhật Mùa Giáng Sinh và Mùa Thường Niên, thì phải cử hành thánh lễ Chúa nhật, nhưng trong các bài Sách Thánh có thể đọc một bài về Hôn phối; nhưng nếu cử hành lễ Hôn phối như vừa nói trên, mà không trùng với giờ lễ của cộng đoàn họ đạo, thì có thể cử hành toàn bộ thánh lễ hôn phối.

Tuyệt đối không cử hành hôn lễ (thánh lễ hôn phối hay cả thể thức Giáo luật) vào ngày thứ Sáu và thứ Bảy Tuần Thánh.

Lm. Phêrô Hồ Hoàng Vũ

SỨ ĐIỆP MÙA CHAY 2018

Đức Thánh Cha Phanxicô cảnh giác các tín hữu đừng để các tiên tri giả mê hoặc, đừng để tình yêu trở nên nguội lạnh, và hãy dẫn thân sống trọn tinh thần mùa chay.

Sứ điệp của ĐTC có chủ đề là câu trích từ Tin Mừng theo thánh Mathêu: ***"Vì sự ác lan tràn, tình yêu của nhiều người trở nên nguội lạnh"*** (Mt 24,12).

Chúa Giêsu nói câu này khi trả lời câu hỏi của các môn đệ. Ngài loan báo sẽ có sự sấu muộn lớn và mô tả tình trạng cộng đồng tín hữu có thể lâm vào: đó là đứng trước những biến cố đau thương, một số tiên tri giả sẽ lường gạt nhiều người đến độ đe dọa làm cho tâm hồn họ bị tắt lịm lòng mến là trung tâm của toàn thể Tin Mừng.

ĐTC giải thích rằng những tiên tri giả lợi dụng cảm xúc của con người để biến họ thành nô lệ.. Bao nhiêu người sống như bị mê hoặc vì tiền bạc, khiến họ trở thành nô lệ lợi lộc nhỏ nhen. Họ sống mà chỉ nghĩ đến mình và rơi vào tình trạng cô độc.

Có những tiên tri giả khác như những "lang băm", cố gắng hiến những giải pháp đơn giản và tức thời cho những đau khổ, nhưng thực ra những liều thuốc này hoàn toàn vô hiệu: bao nhiêu người trẻ tìm phương dược giả dối trong ma túy, trong

những quan hệ "dùng rồi bỏ", kiếm tiền dễ dàng một cách bất chính..

Trong sứ điệp, ĐTC cổ võ các tín hữu trong mùa chay này hãy dùng phương dược ngọt ngào là kinh nguyện, làm phúc bố thí và chay tịnh.

Kinh nguyện giúp tâm hồn chúng ta khám phá những gian dối bí mật chúng ta thường dùng để đánh lừa chính mình, để chúng ta đi tìm kiến sự an ủi trong Thiên Chúa là Cha và là Đấng muốn cho chúng ta được sống.

Tiếp đến việc thực hành làm phúc bố thí giải thoát chúng ta khỏi sự ham hố và giúp khám phá tha nhân là anh chị em chúng ta: điều chúng ta sở hữu không phải chỉ là của chúng ta. ĐTC cho biết ngài "ước mong việc làm phúc được biến thành lối sống đích thực của mỗi người."

Sau cùng, việc chay tịnh giải tỏa bạo lực của chúng ta, và là cơ hội quan trọng để tăng trưởng. Chay tịnh cũng giúp chúng ta cảm nghiệm điều mà nhiều người khác đang thiếu thốn, thiếu những điều cần thiết và bị đói. Chay tịnh biểu lộ tình trạng tinh thần của chúng ta, đang đói khát lòng từ nhân và sự song của Thiên Chúa. Chay tịnh đánh thức và làm cho chúng ta chú ý hơn đối với Thiên Chúa và tha nhân, thúc đẩy ý chí vâng phục Thiên Chúa, là Đấng duy nhất có thể thỏa mãn sự đói khát của chúng ta.

Trong phần kết luận, ĐTC viết:

“Tôi mời gọi các phần tử của Giáo Hội hãy nhiệt thành tiến bước trên con đường Mùa Chay, được nâng đỡ nhờ các hoạt động làm phúc bố thí, chay tịnh và kinh nguyện. Nếu đôi khi lòng bác ái dường như bị tắt lịm trong bao nhiêu tâm hồn, thì nó vẫn không bị lịm đi trong con tim của Thiên Chúa! Ngài luôn ban cho chúng ta những cơ hội mới để chúng ta có thể tái bắt đầu yêu thương.

“Một cơ hội thuận tiện trong năm nay cũng là sáng kiến “24 giờ cho Chúa”, mời gọi cử hành bí tích Hòa Giải trong khuôn khổ Châu Thánh thể. Năm 2018 này, sáng kiến đó sẽ được cử hành vào thứ sáu mừng 9 và thứ bảy mừng 10 tháng 3, lấy hứng từ lời Thánh Vịnh 130 câu 4: “*Nơi Chúa có ơn tha thứ*”. Trong mỗi giáo phận, ít nhất hãy có một thánh đường được mở cửa 24 giờ liên tục, để các tín hữu có cơ hội cầu nguyện trước Thánh Thể và lãnh nhận bí tích giải tội”. (Rei 6-2-2018)

G. Trần Đức Anh OP

XUÂN BÊN GIA ĐÌNH

Trong những ngày cuối năm, bầu khí nơi các gia đình ở miền quê nhộn nhịp hẳn lên so với các ngày trong năm, những ngôi mộ ông bà được quét dọn và sơn lên màu trắng nhằm bày tỏ lòng hiếu kính và tưởng nhớ đến tổ tiên, sau đó là trang hoàng, sửa san nhà cửa cho sạch và mới để chuẩn bị cùng vui đón những ngày xuân ấm áp bên nhau nơi từng gia đình. Đối với mình, gia đình luôn đồng nghĩa với những tình cảm thân thương, gần gũi nhất. Phận là tu sĩ phải sống xa nhà, nên những giây phút được ở bên gia đình đều rất quý giá đối với mình. Nhất là, ngày tết cổ truyền là dịp đoàn tụ gia đình, ngày thể hiện không khí đầm ấm của mọi nhà, sự mong đợi ngày tết chính là thước đo mức độ đầm ấm của gia đình. Đối với những người vì mưu sinh, học hành, hay vì tha hương lập nghiệp phải sống xa gia đình, thì câu "về nhà ăn tết" luôn chứa chan biết bao niềm hạnh phúc.

Mình tận dụng những ngày nghỉ tết để thăm viếng ông bà, gặp gỡ bà con để chúc tuổi nhau năm mới, trao gửi những gì tốt đẹp nhất nhân dịp đầu năm, và cũng để hỏi thăm, định hướng cho công việc làm ăn trong năm tới; với những gia đình sung túc, có của ăn của mặc, con cái chí thú làm ăn thì ba ngày tết thật sự là những ngày đoàn viên, vui vầy bên bàn tiệc cùng nâng ly chúc sức khỏe tạo nên bầu khí ấm áp và vui tươi. Bên cạnh đó, còn vài gia đình phải thiếu thốn, chật vật, thậm chí rơi vào cảnh nợ nần do nạn cờ bạc, bầu cua cá ngựa mà miền quê nào cũng có mỗi khi xuân về.

Mình đến thăm một gia đình trẻ có hai đứa con còn nhỏ, người chồng năm nay vì theo bạn bè rủ rê mà sinh tật đi đá gà, đánh bài để giải khoây cho ngày tết, niềm vui tùm ba tùm bảy chẳng bao lâu thì bấy dề trong chuồng lần lượt ra đi, các vật dụng đáng giá trong nhà được các chủ nợ đến lấy về nhà họ. Trong bầu khí ảm đạm, buồn tẻ và trống vắng này, người vợ đang bồng con nhỏ và chuẩn bị cho bữa cơm trưa gia đình, mình chào chị và hỏi:

- Anh Tuấn đâu vắng rồi Chị?
- Với ánh mắt buồn và lời nói nhỏ nhẹ, chị bảo:
- Ảnh trốn nợ mấy ngày nay rồi thầy ơi! Mẹ con em giờ buồn quá.

Cảm thông trước gia cảnh của Chị, mình thắc mắc:

- Nợ gì mà phải trốn!, mọi thứ họ lấy hết rồi, mấy ngày tết phải để sum họp gia đình chứ?

Chị lắc đầu bảo:

- -Không được đâu thầy ơi, Ảnh hỏi nợ nhiều chỗ lắm, có nơi họ quyết đòi cho bằng được mới thôi.

Mình ôn tồn an ủi Chị:

- Hy vọng lần này Anh hối cải, từ bỏ đam mê này để gây dựng lại gia đình...

Hỏi thăm và trò chuyện với Chị đôi điều về cuộc sống gia đình, về tính cách của chồng cùng với sự xa ngã vào con đường cờ bạc, mình nhận thấy nơi chị sự chịu đựng và thái độ bao dung của một người vợ hiền, chị bảo nhà thiếu trước hụt sau do chồng gây ra, nhưng chị vẫn đồng cam cộng khổ với chồng,

chỉ mong anh mau chóng từ bỏ, lo làm ăn cùng với chị để trả nợ dần thì chị cũng vui rồi. Minh chia tay chị trong sự thán phục và đặt cả niềm hy vọng cho tương lai, nếu anh Tuấn biết thái độ và tinh thần hy sinh của chị thì chắc chắn anh sẽ không phụ lòng người vợ hết mực yêu thương, tha thứ cho những lầm lỗi của mình. Anh sẽ can đảm quay về với vợ con, đối diện với thực tế cuộc sống và cùng nắm tay chị vượt qua khó khăn hôm nay. Và chắc chắn, mùa xuân năm tới sẽ bừng sáng, sẽ tung bừng với tiếng cười trẻ thơ trong sự hiện diện của cha mẹ chúng để mừng tuổi, chúc mừng nhau.

Quả thật, gia đình là cái nôi của yêu thương và nó bắt đầu bằng tình yêu. Tình yêu đã tạo nên gia đình. Ở đó, và chỉ ở đó, hai vợ chồng sống với nhau, trao thân cho nhau, săn sóc nhau, và làm cho nhau sung mãn về tình cảm, tinh thần lẫn vật chất. Vì sự sung mãn mỗi người được hưởng, nên họ cảm thấy cần nhau. Ai cũng biết gia đình là phân tử, là tế bào cơ bản hình thành nên xã hội. Gia đình có đầm ấm, làm chỗ dựa cho mọi thành viên trong gia đình phát triển vươn lên thì xã hội mới có nền tảng vững chắc cho sự phát triển bền vững. Người được sống trong gia đình đầm ấm là người có được hạnh phúc bên trong, vì đó cũng là nơi con người đã sinh ra và lớn lên, cũng là nơi mà đại đa số con người trở về cát bụi một cách thanh thản nhất.

Dòng Kitô Vua - Vĩnh Long

HÔN NHÂN KHÔNG NÊN TẮNG

Trong tình yêu hôn nhân, ai cũng mong muốn người bạn đời sẽ mãi gắn bó và chung thủy với mình. Thế nhưng, trên thực tế không phải ai cũng chung thủy và chỉ yêu trọn vẹn một người. Ngay cả khi được gắn kết với nhau bởi hôn nhân qua Bí tích Hôn phối, và những đứa con... nhưng nhiều cặp đôi vẫn phải đưa nhau ra tòa. Vì sao tình yêu lại trở nên mong manh dễ vỡ như vậy? Đây cũng là điều lo sợ của nhiều gia đình, đặc biệt các bạn trẻ đang chuẩn bị bước vào đời sống hôn nhân gia đình.

Theo số liệu từ viện nghiên cứu gia đình thì cả nước trung bình có trên 60.000 vụ ly hôn trên một năm, chiếm tỷ lệ 30% tức là 10 cặp thì có 3 cặp ly hôn. Tình trạng ly hôn xảy ra với nhiều lý do như: kết hôn vội vàng, kết hôn không có tình yêu, áp lực về kinh tế, thiếu kỹ năng sống chung với nhau, không chung thủy...

Những ngày về quê ăn Tết cùng gia đình, tôi có dịp đi thăm bà con họ hàng, vô tình tôi gặp lại người bạn trong ca đoàn ngày xưa, suýt chút nữa tôi đã không nhận ra anh ta vì vẻ bề ngoài khắc khổ, hỏi ra mới biết anh ấy đã ly dị vợ được một thời gian, không có nghề nghiệp ổn định nhưng phải nuôi hai đứa con còn nhỏ dại lại mắc chứng bệnh suy thận. Khi nhắc đến người vợ đã nhẫn tâm bỏ rơi chồng và hai đứa con nhỏ đi theo người khác, anh ấy lại rưng rưng nước mắt, vẻ mặt oán hận chưa nguôi. Làm sao không oán, không hận khi mà người mình yêu thương đã cùng thề nguyện cam kết chung thủy trước Thiên Chúa và sự chứng kiến của mọi người khi lãnh Bí tích Hôn

phối mà nay lại phản bội lời hứa, vứt bỏ tình thân... Ngậm ngùi cho cảnh “gà trống nuôi con”, thật chua xót! Cuộc hôn nhân đổ vỡ, anh ấy muốn tự mình nuôi dạy các con nên người mà không cần đến bàn tay chăm sóc của người mẹ. Tôi không biết phải nói gì để an ủi bạn, chỉ biết cầu nguyện cùng Chúa đoái nhìn đến gia đình anh ấy, và tôi tin Chúa vẫn luôn yêu thương và có chương trình của Ngài.

Rõ ràng cuộc sống hôn nhân gia đình là điều tốt đẹp, nhưng trong thời đại hôm nay, một thời đại mà việc hôn nhân gia đình không được coi trọng cho nên tình trạng ly hôn xảy ra rất nhiều ở giới trẻ, và vì sự ích kỷ của con người đã làm sai lệch đi ý nghĩa thiêng liêng của nó. Người ta thường nói “yêu càng nhiều thì hận càng sâu”, nhưng thực chất chưa hẳn là thế, vì khi tình yêu càng cao sâu thì người ta sẽ chỉ mong người mình yêu được hạnh phúc, và ngược lại vì hạnh phúc của người mình thương yêu sẽ làm tan biến những mệt nhọc khó khăn trước mắt. Nhưng cũng có những thứ tình yêu làm cho con người ta phải oằn oại trong đau khổ vì phải chịu đựng.

Vết thương trong lòng của người bạn tôi đã khá sâu... Nếu nói một lần có thể bỏ qua và tha thứ tất cả thì là đang nói dối, nhưng nếu cứ để nó trong lòng thì cuộc đời còn lại sẽ “sống không bằng chết”. Vậy ta phải làm sao để bước ra khỏi vũng bùn tăm tối đó bây giờ? Có nhiều cách để thoát ra, nhưng có người càng cố vùng vẫy thì càng lún sâu, càng oán hận càng bị thù hận làm cho mất lí trí. Điều duy nhất có thể giúp ta tìm ra lối thoát ... chính là Thiên Chúa – một Thiên Chúa Tình Yêu bởi Ngài đã chết vì yêu. Ngài không chỉ là người Cha nhân từ mà còn là người Mẹ rất dịu dàng và tinh tế, Ngài đã yêu

thương tất cả và tha thứ tất cả, kể cả những người đã lăng nhục và giết chết Ngài... Hãy để Thiên Chúa bước vào trong cuộc đời của bạn để Ngài hướng dẫn cuộc đời bạn theo ý của Ngài, vì Ngài luôn muốn điều tốt lành cho con cái của Ngài.

MTG Cái Nhum

Hai Nửa Cuộc Tình

- Em chào Dì Huệ trưởng!
- Ủa, Lan! Bất ngờ quá đi. Mấy năm nay sao không liên lạc với chị em trong lớp gì hết vậy? Nhớ Lan lắm đó. Vào đây mình nói chuyện nha!
- Đây là Uyên con gái mình đó Phương. Chào Dì di con.
- Dạ con chào Dì..
- Ngoan quá, bé Uyên mấy tuổi ?
- Dạ con 3 tuổi.
- Bé Uyên ngoan lắm!
- Mẹ nói con ngoan, ba về mua đồ chơi cho con, ba đi làm xa lắm không về được.

Tôi ôm bé Uyên vào lòng... Mắt u buồn, Lan quay sang hướng khác.

- Được rồi, Uyên ra phía trước chơi nha con, lát nữa mẹ và Dì ra chơi với con há!
- Dạ.
- Lan! Cuộc sống của Lan thế nào? Có hạnh phúc không Lan?
- Sau khi quyết định chuyển hướng, mình quen với Lâm, anh mà Lan đã từng giới thiệu với lớp đó, Phương còn nhớ không?
- Ừ, Phương nhớ.
- Sau đó tụi mình lấy nhau rồi lên sống ở Sài Gòn. Nhưng không ai biết trước chữ ngờ... anh Lâm thay đổi và quen với một người khác. Lâm đã theo cô ấy khi mình sinh bé Uyên chưa đầy tháng...

Đôi mắt ứa lệ nhưng vẫn tỏ vẻ cứng rắn, Lan tiếp:

- Bây giờ sống thiếu anh Lâm, mình vẫn có thể tự lo cho bé Uyên được, mình đang làm tại một công ty gần đây, cho mình gửi bé Uyên học bán trú ở đây nhé Phương.
- Ủ, Lan yên tâm để Bé Uyên học ở đây, mình sẽ giúp bạn lo cho bé mà.
- Cám ơn Phương nhiều lắm!
- Mà Lan có định tìm ba mới cho Uyên không vậy?
- Nếu bạn ủng hộ mình sẽ tìm thiệ t đó nhe!
- Giỡn thôi mà!
- Mình hiểu ý bạn, giờ mình chỉ muốn lo cho bé Uyên ăn học, ngoan ngoãn, và nhất là không nghĩ xấu về ba nó... Những khi bé khóc đòi ba mình đau như xé ruột, hay những lúc con đau ốm, nửa đêm nóng sốt, một mình Lan thức chăm con, Lan muốn ngã gục, muốn tựa vào một bờ vai nào đó để được an ủi, đỡ dần, cùng Lan vượt qua đêm tối cuộc đời, nhưng nghĩ lại mình còn lời thề hứa chung thủy trọn đời mà ... Tuy hôn nhân tan vỡ, mình đã không giữ được anh Lâm, nhưng mình sẽ không bao giờ phản bội anh ấy...chờ đợi là điều mình phải làm đúng không Phương?
- Sao cười mà nước mắt cứ chảy dài vậy kìa!
- Phương ơi, có phải Lan thất bại lắm không? Cuộc tình với Chúa Lan đi cũng không trọn, con tình người cũng dở dang....
- Lan ơi! Cuộc đời đôi lúc có những ngã rẽ mà mình phải chọn lựa để bước tiếp, Lan đừng tự trách mình nữa mà.

Lan úp mặt vào bờ vai tôi mà khóc...có lẽ lâu rồi trái tim Lan mới được sưởi ấm lại bằng một chút tình bạn. Cố lên nhé Lan!

Bạn ơi! Khi yêu người ta luôn nhìn thấy những điều tốt đẹp của nhau, bởi thế đã có không biết bao nhiêu bản tình ca diễn tả niềm hạnh phúc khi người ta đang yêu. Thế nhưng khi bước vào bậc hôn nhân, không ai có thể tránh khỏi những bất đồng, to tiếng,... Rồi cũng không biết bao nhiêu người đã quyết định chia tay, vứt bỏ cuộc hôn nhân mà mình đã cam kết.

Thế ra trong hôn nhân, sự chung thủy lại bị con người lạm dụng cách quá đáng, mà hệ lụy kéo theo là biết bao đau khổ, mất mát, chia lìa. Bậc sống tu trì hay lập gia đình đều có những thập giá..., và một cuộc hôn nhân không có những va chạm, gây gổ, cãi cọ chưa hẳn là một cuộc hôn nhân hạnh phúc, có khi là cơ hội giúp ta điều chỉnh những thiếu sót của bản thân và trở thành trường dạy của tình yêu, giúp ta khám phá giá trị cao hơn của đời sống vợ chồng.

Ước mong các gia đình hôm nay luôn nỗ lực đến với nhau trong sự đối thoại, cảm thông, và tha thứ, hàn gắn những đổ vỡ, để vun đắp gia đình thành mái ấm chan hòa yêu thương.

MTG Cái Mơn

CHA ƠI! LÀM SAO ĐỂ CON BIẾT MÌNH CÓ ƠN GỌI ?

Đây là một câu hỏi của rất nhiều bạn trẻ, đặc biệt là những bạn trẻ thao thức muốn tìm hiểu và đáp trả ơn gọi của mình sao cho phù hợp với Thánh ý Thiên Chúa. Quá trình nhận ra ơn gọi từ Thiên Chúa là một điều rất quan trọng để bạn đi đúng con đường mà mình đã chọn lựa và sống hạnh phúc với con đường mà mình đã chọn. Mong ước rằng một chút chia sẻ này sẽ giúp cho bạn phần nào hiểu được ơn gọi là như thế nào? Và làm sao để biết rằng mình có ơn gọi?

Trước bạn cần hiểu: Ơn gọi là gì?

Ơn gọi là một Hồng ân nhưng không của Thiên Chúa. Ơn gọi là tự do lựa chọn một con đường để đi trong cuộc sống. Nó ngụ ý những những mối quan hệ và trách nhiệm nào đó. Ơn gọi là một sự hiến dâng bản thân mình lâu dài trước Thiên Chúa. Có ba ơn gọi: kết hôn, thiên chức linh mục, và đời sống hiến dâng trong việc tu trì.

Ơn gọi là một lời mời gọi, lời mời gọi từ Thiên Chúa để bước vào một mối quan hệ thương yêu. Ơn gọi của bạn là con đường mà Thiên Chúa mong muốn cho bạn theo để bạn được đến với Ngài. Ơn gọi này, bởi vì nó rất quan trọng cho bạn, nó sẽ mang lại cho bạn hạnh phúc lớn nhất và sẽ là phương tiện chắc chắn nhất dẫn bạn đến sự thánh thiện. Ơn gọi của bạn sẽ không mang lại cho bạn cuộc sống êm ấm nhất, nó sẽ không giúp bạn thoát khỏi tất cả những đau khổ, và nó cũng chẳng cung

cấp cho bạn sự an ninh tuyệt đối trong cuộc sống ở đời này. Nhưng nếu bạn đón nhận ơn gọi với tình yêu và lòng hăng hái nhiệt thành, bạn được bảo đảm sự hiện diện thương yêu của Thiên Chúa dành cho bạn. Bước theo ơn gọi của bạn là hưởng ứng một cách yêu mến đối với các quà tặng nhưng không mà Thiên Chúa đã ban tặng cho bạn.

Nhưng làm sao để bạn thấy rõ ơn gọi của mình?

Trước hết, chúng ta phải nhận ra rằng ý muốn của Thiên Chúa thường biểu lộ ra cho chúng ta qua cuộc sống cầu nguyện hàng ngày, qua con người, qua những hoàn cảnh thông thường trong đời của bạn. Nhiều khi Thiên Chúa gọi chúng ta rất nhẹ nhàng qua lời của một Linh Mục, một Dì Phước: “Lớn lên đi tu nha con”. Như vậy khi chúng ta chọn lựa tiếng gọi ấy, đó là sự lựa chọn phát xuất từ tình yêu, chứ không phải từ sự ép buộc.

Nhưng trước khi quyết định chọn lựa bạn cần cân nhắc một cách cẩn thận: Nếu là ơn gọi hôn nhân gia đình thì người bàn hỏi đầu tiên phải là Cha Mẹ của bạn vì họ đã có kinh nghiệm về đời sống hôn nhân gia đình. Nếu là ơn gọi Linh mục hay tu trì thì hãy tìm hiểu về chủng viện và các dòng tu mà mình thích. Rồi hỏi ý kiến người nào đó mà bạn có thể tin tưởng, như các Cha hoặc một người bạn hiểu biết và cởi mở. Kế đến là sự quyết định của bạn. Đặc biệt bạn hãy xin Chúa Thánh Thần chỉ dẫn, soi sáng cho bạn. Và rồi làm một quyết định cương quyết. Và sau khi đã quyết định thì hãy can đảm và mạnh mẽ mà dẫn thân theo quyết định của bạn, đừng chần chừ chậm trễ vì trì hoãn có thể dẫn đến quyết định của bạn bị yếu dần và có thể mất đi.

Đó chính là một chút lý thuyết về ơn gọi mà tôi đã tìm hiểu được để chia sẻ với bạn. Hy vọng rằng những điều trên sẽ giúp đỡ bạn giải đáp những thắc mắc trong quá trình nhận thức rõ ơn kêu gọi của bạn.

Còn đối với bản thân tôi từ khi là một học trò giúp lễ mỗi ngày tôi bước đi theo Chúa và cùng với Chúa, với các Cha, các Dì... Tôi đã nhận ra được ơn gọi Linh Mục của mình. Dĩ nhiên trên bước đường nào, ơn gọi nào cũng có những hạnh phúc và khó khăn riêng của nó. Nhưng bạn hãy yên tâm, quan trọng là mình thích cuộc sống nào và có hạnh phúc với cuộc sống mình chọn lựa hay không thì điều đó mới là quan trọng. Cầu chúc cho bạn tìm được hướng đi cho bản thân mình. Bạn cũng có thể nói với Chúa rằng: “Con muốn đi tu để phục vụ Chúa và Giáo Hội. Xin Chúa thương chọn con”. Rồi mỗi ngày nuôi dưỡng ơn gọi ấy. Tôi tin rằng Chúa sẽ chọn bạn nếu bạn thích và can đảm cùng với Chúa để dẫn thân. Cầu chúc cho bạn tìm đúng hướng đi, đúng ơn gọi của bạn trong bàn tay Chúa. Amen.

Lm Phalô Nguyễn Duy Tân

SỰ KHIÊM TỐN VÀ CHÚ NGỰA NHỎ

Tôi tin rằng ngay từ khi tôi còn bé nhỏ, tôi thâm nhiễm thói quen giữ được chút ít khiêm tốn, nếu tôi không có sự kính trọng mà sự hiện diện thánh thiện của thiên thần Bản mệnh bắt buộc tôi để giữ tôi lại.

Đến khi tám tuổi, chính bà vú nuôi Acacia đã tắm rửa, chải tóc cho tôi, và dỗ tôi ngủ. Đặc biệt là lúc tôi thức, hoặc lúc xuống giường mà không có sự để ý, tôi đã giữ ít nhiều thái độ tầm thường, tôi không phải lo lắng xem quần áo ngủ đã được che kín người chưa. Tức khắc thiên thần Bản mệnh đã cảnh cáo tôi. Tôi chỉ thấy sự hiện diện sống động kèm theo sự bất đồng ý của ngài mà không nhìn thấy ngài. Tôi rất xấu hổ, nhắm mắt lại dường như tôi không thể nhìn Ngài, đáng âm thầm khiển trách tôi nghiêm ngặt. Và điều này thường xảy đến với tôi khi tôi ở một mình hoặc chơi với các bạn.

Còn vấn đề này tôi nhớ, bố là sĩ quan, một hôm, bố muốn đưa tôi đi mừng lễ trong quân đội. Chẳng có trò vui nào cả! Chúng tôi đến một bãi đất, nhìn thấy các bà và các thiếu nữ trèo lên lưng con ngựa tuyệt vời! Còn tôi, tôi chưa bao giờ cỡi ngựa, ngay lập tức tôi muốn bắt chước họ, một viên trung úy trẻ, đoán được ý tôi, ông vừa cầm cương một con ngựa nhỏ hẹp, vừa hướng về phía tôi. Thấy vậy, tôi rất vui, rồi viên sĩ quan đặt tôi lên ngựa, để hai chân hai bên như thẳng con trai. Tôi giật cương và phóng ngựa về phía trước, khi đó bỗng nhiên tôi nghe tiếng nói của thiên thần Bản mệnh. Ngài quở trách tôi mạnh

mẻ về cách của tôi... Mặt khác ngài nói ngài không hài lòng về tôi, ngài đánh động tôi...

Tôi cảm thấy bàn tay dịu dàng nhắc tôi ra khỏi yên ngựa, hoàn toàn như lúc trước tôi đã cảm thấy bàn tay viên trung úy đã nâng tôi lên... Và trong phút chốc tôi đã đứng trên bãi cỏ! Thấy tôi xuống khỏi yên ngựa quá dễ dàng, nên viên sỹ quan đã khen ngợi sự khéo léo của tôi... Và đề nghị tôi lên yên ngựa lại. Tôi trả lời ông rằng tôi không thích việc ấy nữa... Không đúng như thế, nhưng tôi không muốn làm phiền thiên thần của tôi.

Một lúc sau, viên trung úy đã kể màn kịch cho cha nghe. Không biết sự gì sẽ xảy ra, người đã luận với tôi về người nhát gan và bất thường. Tôi chấp nhận và không thốt ra một lời nào, tôi hài lòng về nụ cười duyên của thiên thần Bản mệnh.

Don Bosco

TÔI NGHÈO ?

Một gia đình giàu có, ngày kia, người cha dẫn con về quê, dự định sẽ cho đứa con nhỏ thấy người nghèo sống ra sao. Hai cha con ở chơi mấy ngày với một gia đình nông dân mà người ta vẫn coi là rất nghèo. Lúc về nhà, cha hỏi con:

- Đi chơi vui không con?
- Thật tuyệt vời, cha ơi!
- Con đã thấy người nghèo sống ra sao rồi chứ?
- Dạ!
- Thế sau khi đi về, con biết thêm được những gì nào?
- Dạ con thấy nhà mình chỉ có một con chó, họ có tới bốn con.

Nhà mình chỉ có một cái hồ nhỏ xíu ở giữa vườn, còn họ có cả dòng sông dài đến vô tận. Nhà mình chỉ có mấy cái đèn ngoài vườn, còn ban đêm họ có bao nhiêu là sao sáng. Trước nhà mình chỉ giới hạn ở sân trước, còn trước nhà họ là không gian mênh mông đến tận chân trời. Mình chỉ sống trên mảnh đất bé nhỏ, còn họ có ruộng đồng bao la thẳng cánh cò bay. Nhà mình có gia nhân phục vụ nhưng họ chăm sóc lẫn nhau. Nhà mình phải mua thực phẩm nhưng họ tự tay trồng lấy lúa rau. Nhà mình có tường rào vây quanh bảo vệ, nhưng họ có bạn bè bảo vệ họ.

Người cha cứ ngắt người ra khi nghe con nói. Sau cùng người con nói thêm:

- Cám ơn cha đã cho con có dịp thấy nhà mình nghèo như thế nào.

- ...

Quá nhiều lần tôi quên đi những gì tôi đang có mà chỉ nghĩ đến những gì tôi không có. Có những thứ người này coi thường nhưng người kia lại quý trọng. Mọi thứ đều tùy vào cách suy nghĩ của tôi. Thay vì lúc nào cũng lo lắng ước ao có thêm thì tôi nên dâng lời tạ ơn Chúa về vô số những thứ tôi đang có thì sẽ hay hơn biết bao. Tôi cần dành thời giờ nghĩ đến và vui mừng về những gì mình đang có.

Điều đáng vui mừng nhất là tôi có Thiên Chúa là Cha và mọi người xung quanh là bạn hữu và là anh em của tôi trong cuộc sống này.

Lm Phaolô Phan Thanh Duy

Viết cho Thánh Cả Giuse!

Thánh Giuse kính mến,

Cách đây mấy tháng con may mắn được thăm ngôi làng và nhà của thánh nhân tại thành phố Nazarét. Dĩ nhiên vào thời của thánh nhân, đó là một ngôi làng nghèo nàn cách xa trung tâm Biển Hồ Galilê. Bên cạnh nhà thánh Giuse, khách hành hương dễ dàng thăm ngôi nhà của Mẹ Maria (Nhà Thờ Truyền Tin). Như thế theo truyền thống, nhà của thánh nhân cạnh nhà của Mẹ Maria. Cũng từ đây, mối tình của hai người được chính Thiên Chúa se duyên nên nghĩa vợ chồng.

Theo truyền thống nơi đây, người ta nói rằng có thể thân phụ của Đức Maria thấy chàng thanh niên Giuse là người hiền lành đạo đức, có công ăn việc làm nên muốn gả con gái cho Giuse. Về mối tình của hai người trước đó, dĩ nhiên hậu thế không biết chính xác như thế nào. Nhưng chúng con tin rằng hai ngài đã đến với nhau bằng tình yêu trọn vẹn. Bởi đó vào một ngày đẹp trời, dân làng đến chung vui với chú rể Giuse và cô dâu Maria trong lễ đính hôn. Vậy là Giuse thuộc dòng tộc vua Đavít, từ đây có được cuộc sống yên bề gia thất với hiền thê của mình.

Tin vui ấy chẳng được bao lâu thì thánh nhân nhận được một hung tin. Trước khi hai ngài về chung sống với nhau, Maria đã có thai. Chắc hẳn thánh Giuse bàng hoàng và không thể chấp nhận bào thai ấy, vì đó không phải là của mình! Bởi vậy thánh

nhân mới định tâm bỏ Maria cách kín đáo (Mt 1,19). Lòng Giuse lúc này rối ren trăm mối tơ vò. Đang khi toan tính như thế, Sứ Thần báo mộng cho Giuse biết đứa con trong bụng của Maria là do quyền năng của Chúa Thánh Thần (Mt 1,20). Maria sẽ sinh con trai và Giuse phải đặt tên cho con trẻ là Giêsu, nghĩa là Chúa cứu chuộc. Chính Người Con này sẽ cứu toàn thể nhân loại khỏi tội lỗi và cái chết.

Bừng dậy sau giấc ngủ, Tin Mừng thuật lại vụn vụn vài từ để diễn tả tinh thần vâng phục của thánh Giuse: “Khi tỉnh giấc, ông Giuse làm như sứ thần Chúa dạy, và đón vợ về nhà.” Như vậy người con của Đức Trinh Nữ Maria được thụ thai bởi quyền năng Thánh Thần và được sinh ra trong nhà Đavít, thuộc dòng dõi vua Đavít. Kể từ đó, Giuse xuất sắc trong vai trò làm chồng của Maria và cha nuôi của Đức Giêsu. Xuất sắc vì trong mọi biến cố, Ngài luôn lắng nghe Thiên Chúa hướng dẫn và mau chóng thực thi: Từ biến cố Hài Nhi Giêsu hạ sinh, trốn sang Ai Cập, đến lúc cả nhà trở về và sinh sống âm thầm nơi làng Nazarét.

Hậu thế chúng con không biết nhiều về giai đoạn Ngài sống ẩn dật với Đức Mẹ và Đức Giêsu tại Nazarét. Tuy nhiên chúng con tin rằng đó là những năm tháng tuyệt vời của thánh nhân. Tuyệt vời vì thánh nhân được ở bên cạnh, được đồng hành và cùng với vợ mình là Đức Mẹ dạy bảo Đức Giêsu. Tuyệt vời vì thánh nhân hằng say lao tác, hằng bên cạnh Đức Maria để chăm sóc cho Hài Nhi Giêsu ngày càng thêm khôn ngoan, thêm cao lớn và thêm ân nghĩa đối với Thiên Chúa và người ta.

Cũng như Đức Mẹ, Ngài chắc hẳn không ít lần thức mất về ngày giờ Giêsu sẽ thực thi sứ mạng Nước Trời. Ngài chờ mong ngày ấy. Nhưng chờ hoài, chờ mãi, chờ đến khi Ngài nhắm mắt xuôi tay, Giêsu vẫn là chàng thanh niên hành nghề thợ mộc giản dị nơi quê nghèo. Tuy vậy đối với thánh Giuse, được sống và được chết cho Giêsu, Ngài xem đó là phần phúc to lớn hơn bất cứ điều gì trên cõi đời này rồi. Được Chúa Tể muôn loài gọi mình một tiếng “cha”, liệu có niềm vui sướng nào to lớn hơn thế? Sau khi hoàn thành trách vụ cao cả của mình, Ngài mỉm cười lia thế. Đức Giêsu cũng lên đường thi hành sứ mạng Chúa Cha trao phó.

Thánh Giuse biết không, nơi dương thế hôm nay, Giáo Hội đặt thánh Giuse là Đấng quan thầy bảo trợ. Như thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II đưa ra lý do: “Thánh Giuse, vì yêu thương chăm sóc Mẹ Maria và vui mừng tận tụy giáo dục ấu tử Giêsu Kitô, như thế Ngài cũng giữ gìn và bảo vệ nhiệm thể của Ngài là Giáo Hội, mà Đức Thánh Trinh Nữ là hình ảnh và gương mẫu” (Trích Tông Huấn *Redemptoris Custos*, 1). Theo đó Giáo Hội Việt Nam chúng con cũng hạnh phúc chọn Ngài làm bổn mạng. Rất nhiều đoàn thể cũng điễm phúc được thánh nhân đồng hành; và nhiều người nam chọn thánh nhân làm thánh hiệu. Bởi mỗi người chúng con đều hiểu được vai trò quan trọng và sự thánh thiện của Ngài trước Thiên Chúa Ba Ngôi. Như thế, với sự cầu bầu và đồng hành của Ngài, chúng con có thể vững tin theo Thiên Chúa trong hành trình đức tin và nơi cuộc sống gia đình của chúng con.

Hôm nay 19 tháng 3, Hội Thánh hân hoan mừng kính Thánh Giuse, bạn trăm năm của ấu tử Trinh Nữ Maria, cha nuôi Chúa

Giêsu. Chúng con tạ ơn Thiên Chúa đã ban cho nhân loại một món quà là thánh Cả Giuse. Đặc biệt trong đời sống gia đình, chúng con thiết tha cầu mong thánh Cả luôn đồng hành với người chồng, người cha của chúng con. Họ là những người lao động vất vả mưu sinh, dày công chăm sóc và nuôi dạy chúng con nên người. Xin cho họ luôn biết noi gương Ngài để với vai trò làm chồng và làm cha, họ có được nguồn sức mạnh giúp gia đình vượt thắng những thách đố của cuộc đời. Xin Ngài chúc phúc cho người cha, người chồng, cho từng người trong gia đình của chúng con!

Mừng kính lễ Thánh Cả Giuse 19-3

Giuse Phạm Đình Ngọc SJ

Nguồn: dongten.net

Hãy có trách nhiệm với cuộc đời mình.
Hãy biết rằng chính bạn là người sẽ đưa bạn
tới nơi bạn muốn đến chứ không phải ai khác.

Les Brown

VÌ SAO ?

Có hai anh bạn thân tình cờ gặp nhau trên đường, vì lâu ngày không gặp nên rủ nhau vào quán cà phê tâm sự. Sau một lúc trúc cạ bầu tâm sự họ đang im lặng cố tìm trong ký ức xem còn gì thì bỗng có tiếng cãi vã phát ra từ một căn phòng gần đó. Tiếng cãi vã ngày một to và càng trở nên gay gắt. Thì ra là tiếng của đôi vợ chồng trẻ. Không biết vì lý do gì mà cơm không lành, canh không ngọt đến nỗi họ muốn chia tay.

- Mới cưới nhau không lâu thế mà nay sao ra thế này ?
- Cũng đâu có gì lạ đâu, ngày xưa Lạc Long Quân và bà u Cơ sống với nhau có cả trăm mặt con mà còn kẻ đầu non người góc biển nữa là...
- Thôi đi ông, họ chia tay vì đất chật người đông, phải phân tán để tìm kế sinh nhai đấy.

Có trời mới biết việc gì đã xảy ra giữa họ. Nói chơi thôi chứ có lẽ chuyện không bi đát đến thế đâu hỉ.

Dù muốn hay không chúng ta cũng phải công nhận rằng: trong thực tế từ xưa đến nay, không phải tất cả những đôi nam nữ đã từng trao lời thề hứa thủy chung, cuối đời đều nằm cạnh nhau dưới nấm mồ, nhưng đáng tiếc có những đôi uyên ương sau một thời gian kết tóc lại đôi ngã chia ly để lại cho nhau vết thương lòng không thể nào lành.

Lý do nào ư ? có hàng ngàn lý do nào là tham sang phụ khó, nào là đam mê sắc dục, nào là trốn tránh trách nhiệm.....nhưng, tựu trung có thể là xuất phát từ một gốc mà ra: “bất”.

Bất tín: trong hôn nhân, hai người kết hợp và chung sống với nhau do lời hứa, người này tin vào lời hứa của người kia để dẫn thân, để tự ràng buộc mình chứ không hề có một sự ràng buộc vật lý nào khiến họ không còn khả năng tháo gỡ giống như người ta hàn hai thanh sắt lại bằng que hàn. Chính vì thế nên một khi một trong hai người không giữ chữ tín thì sẽ có vấn đề xảy ra trong đời sống của gia đình họ. Một trong những hệ quả của nó sẽ là...

Bất trung: Một khi người ta không giữ chữ tín thì chuyện lật lọng là tất yếu cho nên dù người ta có thể non hẹn biển, có hứa đến thế nào đi nữa thì cũng chỉ là giả dối, hảo huyền chữ thủy chung đối với họ chỉ là những mỹ từ dùng để lừa gạt mà thôi và khi người ta không có lòng trung thành thì sẽ đến lúc trở thành những con người...

Bất nghĩa: Người ta chỉ sống có nghĩa có tình khi người ta sống có trước có sau, có qua có lại. Một khi một người không cần biết hoặc cố tình phủ nhận những gì người khác đã từng làm cho mình thì làm gì có chuyện đáp đền, tri ân.

Vợ chồng sống với nhau không phải bằng chữ hiếu như con cái với cha mẹ, cũng không phải chữ nợ để thanh toán cho xong mà là chữ nghĩa (việc theo đường lối phải).

Vợ chồng trước khi cưới nhau chỉ là người dưng, không ai nợ ai, không bị ràng buộc ơn dưỡng dục sinh thành. Họ đến với nhau bắt đầu từ khi người này nhận ra nơi người kia những điểm ích lợi cho mình (một cảm giác thoải mái, vui vẻ, khoáng khoái, rạo rức...), tiếp đến là những hành vi tốt đẹp, những kỷ niệm...khiến họ cảm thấy mình cần có người kia từ đó đi đến quyết định gắn kết cuộc đời với người ấy.

Hầu như tất cả các đôi vợ chồng đều có một khởi đầu (thủy) như thế cả, thế tại sao nhiều đôi vợ chồng vẹn chữ thủy chung còn những đôi khác cũng có khởi đầu tốt đẹp nhưng kết thúc trong đau khổ ? Mặc dù còn nhiều lý do gây nên tan thương trong hôn nhân nhưng có phải một trong những lý do là các đôi uyên ương đã không sống nghĩa vợ chồng theo đúng bản chất của nó là: phát triển những gì tốt đẹp nơi người phối ngẫu, trung thành với quyết định của mình khi quyết định gắn kết cuộc đời với người phối ngẫu trong mọi việc làm để hai người luôn tin tưởng lẫn nhau tạo nên chất keo gắn kết sự ràng buộc vợ chồng, giúp nhau đồng hành đến suốt cuộc đời dù phải trải qua thăng trầm cuộc sống.

Lm Antôn Lưu Thanh Tâm

SỐNG, CHỨ ĐỪNG CHỜ ĐỢI ĐỂ SỐNG

Ta không nên gieo mình vào tương lai, nhưng hãy “ở lại” trong mỗi phút giây hiện tại, và gặt hái những ơn đặc sủng của thời điểm ấy, đón nhận nó như một điều tốt lành, mặc cho tính chất của hiện tại có như thế nào, thậm chí nó là một điều khó chịu. Đây là phương thế tốt nhất để tiếp tục đi tới. Đời sống hiện tại luôn luôn tốt đẹp, như sách Sáng Thế nói: “Thiên Chúa thấy thế là tốt đẹp”, một khi Đấng Tạo Hoá đã chúc phúc rồi thì không bao giờ Người lấy lại, dù cho tội lỗi con người đã làm phức tạp hoá một số điều. Đối với Chúa, nhìn thấy (“Thiên Chúa thấy thế”) không chỉ là ghi nhận, mà còn là thiết lập một thực tại. Bản chất cao quý của hiện hữu này được Chúa Giê-su nhắc đến trong đoạn nói về phó thác cho Chúa quan phòng: “Mạng sống chẳng trọng hơn của ăn, và thân thể chẳng trọng hơn áo mặt sao?” (Mt 6,25)

Điều chúng ta dự định cho tương lai không luôn luôn là một nỗi lo âu, mà đôi khi là một sự chờ đợi để có một cuộc sống hạnh phúc hơn. Có thể đó là một mong chờ cụ thể như: gặp một người tri kỷ, ngày trở lại quê nhà sau một chuyến du lịch dài và mệt mỏi,... Cũng có thể là một chờ đợi không có mục đích cụ thể, một hy vọng mù mờ, đôi khi do trí tưởng tượng: chẳng hạn như người ta chờ đợi một lúc nào đó hoàn cảnh thay đổi, đời mình khá hơn và cuộc sống có nhiều điều thú vị hơn. Còn cuộc sống hiện tại, người ta lại không sống trọn vẹn, họ chờ khi nào thời đến (khi nào?) họ mới “sống hết mình”. Loại chờ đợi cụ thể hay mơ hồ này, dĩ nhiên là chính đáng, nhưng đều ẩn chứa

một nguy cơ nào đó mà ta phải cảnh giác. Đôi khi người ta để cuộc đời trôi qua mà không “tận hưởng”, nhưng lại chờ đợi cuộc sống mới! “Điều chỉnh lại” thái độ tâm lý này hoàn toàn không phải là không quan trọng. Thật vậy, thái độ này đưa ta ra khỏi thực tại, khỏi cuộc sống hiện sinh: những gì tôi đang sống đây không làm tôi thoả mãn, tôi hy vọng trong vài ngày, hoặc vài tháng nữa tôi sẽ có được một điều gì đó dễ chịu hơn; tôi đã dự tính rồi, tôi mong thời gian trôi càng nhanh càng tốt để được sống trong hoàn cảnh mới, trong tương lai, như lòng tôi mơ ước. Nhưng chính với tư tưởng này, ta lại có nguy cơ thiếu thực tế, thiếu chấp nhận cuộc sống hiện tại của mình. Trước tiên, ai sẽ đảm bảo rằng tôi sẽ không thất vọng, khi thời gian chờ đợi ấy đến? Và nhất là, trong khi chờ đợi “tận hưởng cuộc sống” tương lai, tôi có nguy cơ rơi vào tình trạng bỏ qua một cơ hội tốt đẹp mà cuộc sống hiện tại ban tặng. Tôi không đầu tư đủ cho ngày hôm nay, và tôi đã đi trệch ra ngoài một số ân sủng của hiện tại. Phải sống cho trọn vẹn từng giây phút, không nên quá bận tâm đến việc thời gian trôi nhanh hay chậm, nhưng đón nhận tất cả những gì đang được trao ban trong từng giây phút.

Để sống tốt mỗi ngày, ta chớ nên quên rằng, Thiên Chúa không bao giờ đòi hỏi ai làm một lúc hai công việc. Và bất kể việc tôi đang làm là thứ yếu (lau bếp chẳng hạn), hay quan trọng (như đang giảng thuyết trước bốn mươi ngàn người), cũng cần phải làm với tất cả sự hiện diện, đơn sơ, trầm tĩnh, và không tìm giải quyết thêm một vấn đề nào khác cùng lúc ấy.

Khi tôi đang thực hiện một việc gì, dù nhỏ bé, cũng sẽ phạm sai lầm, nếu như tôi làm với sự vội vã, vì sợ mất thời giờ, hoặc

để chuyển sang việc khác mà tôi cho là quan trọng hơn. Việc gì cũng cần có thời gian của nó, dù là việc tầm thường, nó dặt nên cuộc sống, nó xứng đáng được thực hiện trọn vẹn, có nghĩa là nó phải được sống tròn đầy trong phút hiện tại.

Trích từ: Jacques Philippe, Tự Do Nội Tâm, NXB Tôn Giáo.
 Nguồn: Dongten.net

SỐNG ĐẸP

ƠN PHÚC VÀ BẤT HẠNH

Trong cuộc sống của đời người giữa xã hội nhân trần, chúng ta thường thấy điều gì ảnh hưởng nhiều nhất trên con người. Hay nói cách khác, cái gì con người trần thế cảm thấy:

- Thích thì người ta gán cho cái tên thật đẹp là **Ơn Phúc** hay là **được thưởng**.
- Cái gì khiến con người ta **sợ** thì gọi là **bất hạnh** hay là **bị phạt....**

Là con cái Thiên Chúa, chúng ta có một đức tin tuyệt đối vào Ngài, chúng ta có nên nhìn sự việc bằng con mắt thế gian như vậy không?

Dưới mắt Thiên Chúa, sự gì làm ích lợi cho linh hồn, sự đó chính là Ơn Phước.

Con người sống ở thế gian này ai cũng

- **thích sống lâu** (Trong cơn nguy biến con người thường bỏ của chạy lấy người),
- **thích khỏe mạnh** (cuộc sống mà bệnh kéo dài trên giường bệnh thì còn gì thú vị),
- **thích danh vọng** (có cuộc sống, có sức khỏe thì ham mê danh vọng),
- **thích tiền tài** (khi con người thấy mình có chút được tâm bực (danh dự), có sức khỏe thì ham muốn giàu có).

Con người sống trên thế gian rất

- **sợ Chết** (luật Tạo Hóa của Chúa, có sinh thì có tử. Đức tin Kitô Giáo chết là về với Chúa, chết là điều kiện được hạnh phúc sống bên Ngài),
- **sợ bệnh tật** (Đành rằng bệnh sẽ làm mình đau, khó chịu, khổ sở v.v...nhưng đâu đáng sợ. Nếu khỏe mạnh mà tâm linh u tối thì là mối họa cho chính mình. Biết bao nhiêu người có tật từ bẩm sinh, mà họ lại có một đời sống tâm linh rất lành mạnh);
- **sợ khinh chê** (Nhiều người rất sợ bị khinh chê nghèo hèn ít học v.v... mà sinh ra kiêu ngạo nói dối, khoác lác v.v...);
- **sợ nghèo khổ** (Chúa Giêsu là người nghèo nhất thiên hạ. Ngài sinh ra trong hang bò lừa, cha làm nghề thợ mộc, sống hiền hòa trong gia đình bình thường đầy yêu

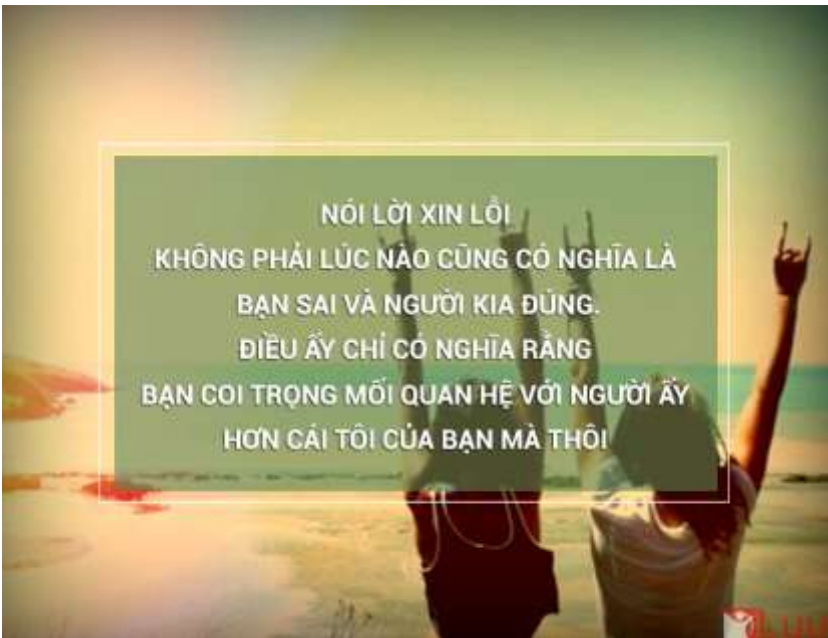
thương và được dân làng quý trọng về nhân đức, ở Bethlehem. Khiloan báo tin mừng, không có chỗ gói đầu).

Chúng ta là Kitô hữu mà lúc nào cũng có cái nhìn sợ chết, sợ bệnh, sợ bị khinh, sợ nghèo khó, thì đức tin của ta là đức tin chết.

Chúng ta phải hiểu rằng:

ƠN KHÔNG PHẢI LÀ CÁI TA THÍCH.
ƠN LÀ SỰ HỮU ÍCH ĐƯA TA ĐẾN CUỘC SỐNG TRƯỜNG CỬU.

Elisabeth Nguyễn

Tại Sao Tôi Sợ Đi Xưng Tội?

Bạn thân mến,

Là người trẻ, chúng ta thường sợ đi xưng thú tội lỗi rất thâm kín của mình. Đó dường như là nỗi sợ tự nhiên của mọi người; bởi tội lỗi là điều xấu xa khiến chúng ta không muốn nói cho người khác biết. Do đó để quyết định đến với cha giải tội, ít nhiều tôi và bạn đều mang những nỗi sợ khiến chúng ta cứ lưỡng lự chần chừ đến với tòa giải tội. Đây là lý do của nỗi sợ này?

Trước tiên, tội lỗi dĩ nhiên là điều chúng ta biết nó xúc phạm đến Thiên Chúa và con người. Tội lỗi luôn đi ngược với sự thánh thiện. Người trong sạch, đạo đức thì nhìn thấy Thiên Chúa và được bình an trong tâm hồn. Trong khi đó, tội nhân thường cảm nhận mình xa cách Thiên Chúa và bị bối rối bất an. Đó là hậu quả của tội khiến chúng ta lo lắng hoang mang. Khi phạm tội, ta thường sợ Thiên Chúa trừng phạt. Theo đó, chúng ta cũng ngại đến gặp Thiên Chúa để nói với Ngài tội mình đã phạm, tỏ cho Ngài biết lòng hối lỗi ăn năn. Dầu chúng ta biết Ngài sẵn lòng tha thứ, nhưng sao cứ lẩn tránh trong tâm trí chúng ta nỗi sợ Thiên Chúa chẳng tha cho tội tà tà đình của mình! Thế là chúng ta xa cách, ẩn trốn Thiên Chúa như ông và bà Adam không muốn trò chuyện với Ngài sau khi ăn trái cấm!

Lý do thứ hai, sợ đi xưng tội có thể là chúng ta sợ chính mình. Đối diện với những xấu xa, lỗi lầm của mình là điều không ai muốn, chẳng ai thích. Hiếm ai tự nhận mình xấu xa, yếu đuối.

Ai cũng muốn mình phải là người mạnh mẽ và sạch trong. Do đó khi biết mình đã phạm tội, chúng ta hoang mang về chính mình. Có khi ta tự nhủ với lòng: “Chắc tội lỗi này chẳng đáng là bao, mình vẫn yêu mến Thiên Chúa và sống tốt đấy thôi! Hoặc từ từ chờ dịp thuận tiện rồi xưng tội cũng chưa muộn mà!” Rồi hàng hà lý do khiến tôi ngại đối diện với sự thật đáng lòng của mình. Hơn nữa, chúng ta có kinh nghiệm thấy mình xấu hổ với chính mình vì tội lỗi đè nặng trên tâm hồn. Chúng ta muốn thực sự được giải thoát, nhưng lại lúng túng khi nhìn vào lòng mình đầy bóng tối. Nơi đó, chúng ta thấy mình không thật sự là mình!

Lý do thứ ba có thể là chúng ta sợ tha nhân. Cụ thể chúng ta có thể sợ chính cha giải tội khi mình xưng thú với ngài. Dầu biết rằng vị linh mục giải tội tuyệt đối giữ bí mật tất cả tội của chúng ta xưng ra, nhưng dường như mình cảm thấy xấu hổ vì phải kể tội xấu cho ngài biết. Sợ ngài la mắng, răn đe là điều hết sức tự nhiên của tội nhân. Tuy nhiên thực tế lại ngược lại! Chúng ta luôn cảm nhận sự dịu hiền của cha giải tội khi ta chạy đến với ngài. Ngoài ra, có thể ta cũng sợ bạn bè nhìn ta với con mắt khác khi mình đi xưng tội.

Có thể còn nhiều lý do ẩn kín bên trong mỗi người khiến chúng ta sợ hoặc ngại đi xưng tội. Đó là những điều thuộc về tâm lý, nhưng cũng có thể là chiêu bài của Ma Quỷ bày ra để ngăn chúng ta chạy đến tòa giải tội. Dĩ nhiên tội lỗi luôn thuộc về Ma Quỷ và chúng không thích chúng ta hòa giải với Thiên Chúa. Cuộc sống ví như trong trận đá banh, phần sân chơi của Ma Quỷ luôn chứa đầy xấu xa tội lỗi; ngược lại, phần sân của Thiên Chúa luôn dành cho người thánh thiện và luôn

mở cửa đón những tội nhân ăn năn trở về. Phần quyết định ở phần sân bên nào hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của chúng ta.

Mới đây trong bài giảng thánh lễ tại nhà nguyện Mácta, ĐTC Phanxicô tiếp tục mời gọi ta vượt qua nỗi sợ để xưng tội. Theo đó, ngài nói cho chúng ta một sự thật rằng: *“Nơi tòa giải tội không có sự đe dọa, nhưng có sự tha thứ, dịu dàng và tin tưởng.”* Thiên Chúa luôn chờ đợi và mời gọi chúng ta hoán cải và trở về nẻo chính đường ngay. Thiên Chúa là người cha nhân hậu không biết bực tức, không oán hận trước những người con đầy tội lỗi. Qua vị linh mục, Thiên Chúa thực sự muốn chúng ta đến trò chuyện với Ngài một chút.” Thiên Chúa không đe dọa chúng ta. Giống như người cha có đứa con mới lớn, dù nó làm những tội tà trời đi nữa, nhưng người cha vẫn luôn thứ tha. Tha thứ là căn tính của Thiên Chúa mà! Thiên Chúa mời gọi chúng ta: *“Đến đây! Chúng ta cùng uống cà phê. Chúng ta hãy nói chuyện, hãy thảo luận. Ừng có sợ. Ta không muốn đánh con.”* Trong khi đó người con lại nghĩ mình sẽ bị Thiên Chúa trừng phạt. Lúc đó Thiên Chúa trấn an ngay lập tức: *“Tội con dầu có đỏ như son, cũng ra trắng như tuyết; có thắm tựa vải điều, cũng hóa trắng như bông.”* (Is 1,18). Đó là lòng thương xót thực sự của Thiên Chúa được thể hiện sống động nơi Bí Tích Hòa Giải!

Bạn thân mến, Mùa Chay là thời gian đặc biệt để ta hoán cải và giao hòa với Thiên Chúa. Cụ thể nơi tòa giải tội, chúng ta được mời gọi mở lòng mình, vượt qua nỗi sợ để thành tâm xưng thú những lỗi lầm của mình với cha giải tội. Chúng ta van xin

lòng tha thứ của Thiên Chúa. Dĩ nhiên Thiên Chúa sẽ tha cho những ai có khát khao như thế!

Chúng ta cầu nguyện cho nhau để mỗi người không còn thấy tòa giải tội là nơi phán xét, chỗ nguy hiểm. Nhưng trên hết, đó là nơi cho chúng ta thảo luận, nói chuyện với Thiên Chúa là Đấng giàu lòng thương xót niềm nở trao cho ta giấy chứng nhận thứ tha. Nhờ đó, chúng ta được nhiều bình an trong tâm hồn, được nhiều ơn Chúa để tiếp tục sống hạnh phúc, sống tốt hơn mỗi ngày. Như lời Đức Thánh Cha nhắn với mỗi chúng ta: *“Thiên Chúa biết rằng chúng ta đang trên hành trình và nhiều lần chúng ta cần điều này, cần được nghe câu nói: “Nào, đến đây, đừng sợ, đến đây. Ở đây có sự tha thứ.”* Điều này khuyến khích chúng ta. Đi đến với Chúa với trái tim rộng mở: đó là người Cha đang chờ chúng ta.”

Giuse Phạm Đình Ngọc SJ

Nguồn: dongten.net

Lời xin lỗi

không có nghĩa là bạn sai
và người khác đúng.

Lời xin lỗi có nghĩa là
bạn coi trọng mối quan hệ
đó hơn những điều đã xảy ra.

CN 3 MC B

Ga 2, 13 - 25

DỌN NHÀ RƯỚC CHÚA ĐẾN THĂM

Một hôm có người lạ mặt đến báo tin cho bác thợ giày nghèo là Chúa sẽ đến thăm ông.

Được tin, ông hết hoảng vì thấy nhà mình hẹp lụp xụp dơ bẩn quá, làm sao xứng đáng tiếp rước Chúa, mấy thuở mà Chúa đến nhà mình. Thật vinh dự quá mà cũng bê bối quá!.....

Thế rồi ông mở tung cửa ra, chạy ra ngoài đường kêu gọi người đến giúp dọn dẹp nhà cửa. Vừa kêu gọi dứt tiếng, ông chạy vội vào nhà lấy chổi quét, lấy vải lau... Bỗng ông thấy có một người vào giúp dọn dẹp với ông. Vì bận quá, ông không hỏi người đó là ai, từ đâu tới. và hai người cùng lo làm việc.

Họ hốt những đồng rác đổ ra ngoài, gom đồ cũ hôi thúi đổ đi, xách nước rửa nền nhà sạch sẽ, quơ cuộn màn nhện giăng cùng nhà....

Làm mệt quá mà công việc còn bẽ bộn, bác thợ giày than thở:

- Nhà cửa dơ bẩn thế này, quét dọn chừng nào mới xong.

Người khách bình thản khích lệ:

- Bác cứ yên tâm. Thế nào rồi cũng sẽ xong.

Đến chiều, bóng đêm bắt đầu buông xuống, bác phải lo bữa ăn tối. Nhìn lại nhà cửa, bác thấy cũng sạch sẽ gọn gàng, nên nói:

- Bây giờ thì Chúa có thể đến nhà tôi được rồi. Nhưng không biết Người đi đến đâu đây....

Người lạ mặt phụ giúp bác quét dọn nhà cửa từ sáng đến giờ nói:

- **Ta đã đến từ sáng tới giờ và phụ dọn dẹp nhà cửa với con đây.**

Tin mừng hôm nay thuật lại Chúa Giêsu xua đuổi những kẻ buôn bán đổi tiền trong Đền Thờ. Nhà thờ là nơi tôn nghiêm dành riêng để thờ phượng Chúa và đọc kinh cầu nguyện, nhưng người ta đã biến nó thành nơi buôn bán nên Chúa phải xua đuổi họ. Đó là lẽ tất nhiên. Đó là việc làm chánh đáng, vì lòng nhiệt thành lo cho nhà Chúa của Người.

Việc phân biệt giàu nghèo, sang hèn, giai cấp, da màu tuyệt đối không thể chấp nhận được, vì Chúa muốn mọi người, mọi dân nước tôn vinh Người, thờ phượng Người.

Chúa Giêsu muốn nhà Cha Người khỏi bị xúc phạm. Người thấy cần thanh tẩy Đền Thờ. Thái độ quyết liệt của **Người mời gọi chúng ta nhìn lại tâm hồn chúng ta**, nhà thờ của chúng ta. Tâm hồn chúng ta cần được thanh tẩy để xứng đáng làm Đền Thờ Chúa ngự không? Nhà thờ của chúng ta có phải là nơi tôn nghiêm, hay là chỗ để chúng ta hện hò, trình diễn áo quần kiểu tóc, khoe da thịt sắc đẹp!.....

Qua Tin mừng và qua câu chuyện trên ta thấy công việc dọn tâm hồn vừa khó khăn vừa mệt nhưng chúng ta không làm một mình, **chúng ta có Chúa cùng làm với chúng ta**. Điều quan trọng là chúng ta có để cho Chúa cùng dọn dẹp cùng chúng ta hay không ?

Chúa kêu gọi chúng ta, đặc biệt trong mùa chay: “hãy đem tất cả những thứ này ra khỏi đây, đừng biến nhà Cha Tôi thành chợ búa” (Ga.2,16). (theo “Như Thầy đã yêu”).

Lm. Giuse Nguyễn Phước Lễ

CN 4 MC B

Ga 3, 14 - 21

Thiên Chúa cứu chuộc thế gian bằng tình yêu

Huyền thoại của một nước vùng Ấn Độ có câu chuyện này: Thời xưa, đất nước còn hoang sơ, có một con thỏ tên là Pôlix. Thỏ Pôlix rất thương người, ai xin gì cũng cho, không từ chối bao giờ. Một hôm có một cụ già lom khom chống gậy đi tới và nói:

- Già đói lắm, suốt mùa nước lũ già không có gì ăn. Chắc già sắp chết rồi, giờ đây già chỉ thèm một miếng thịt thỏ, Pôlix có cho già được không?

Thỏ Pôlix nhìn ông già hom hem yếu đuối, tội nghiệp quá. Thỏ Pôlix bảo ông:

- Được rồi, ông chờ một lát.

Pôlixia đi kiểm củi xếp thành đống rồi nổi lửa, và nói:

- Ông chờ thịt cháu chín, ông lấy mà ăn.

Rồi thỏ chụm chân nhảy vào lửa. Bỗng nhiên lửa tắt, ông già biến mất. Thì ra đó là một vị thần được Thượng đế cho phép tới thử lòng thỏ. Về sau để thưởng công, Thượng đế đã cho thỏ Pôlixia về vui đùa mãi mãi bên mặt trăng.

Đó chỉ là một chuyện huyền thoại, nhưng có ý nói tới điểm cao nhất của lòng bác ái, là sẵn sàng chết vì người khác. Đó cũng chính là ý tưởng của Đức Giêsu mà thánh Gioan đã ghi lại: “Không có tình yêu nào lớn bằng chết vì bạn hữu”.

Chúa Giêsu đã nói và Ngài đã thực hiện như thế. Chúa chết trên thập giá vì yêu ta. Chính cái chết của Chúa, hay nói khác đi, chính Tình yêu của Chúa đã đem sự sống tới cho chúng ta. Thiên Chúa yêu thương trần gian đến mức trao ban Con Một của Người. Người Con Một đó chính là Tình yêu của Thiên Chúa, đã dùng cái chết để biểu lộ tình yêu tột đỉnh đối với trần gian. Và Tình yêu đó đã đem đến cho trần gian nguồn sống.

Nhiều người thời nay tỏ ra rất bi quan: “Thế trần hư hỏng, vô phương cứu chữa...” thiếu gì lý do để buồn rầu chán nản. Một lương tâm tương đối sáng suốt nào cũng thấy vô số tệ đoan đang diễn ra khắp nơi khắp chốn: bạo lực, bất công, ích kỷ tập thể hay cá nhân, đê tiện đủ thứ, sa đọa, mất lương tâm nghề nghiệp... Người ta lợi dụng nhau, hành hạ nhau, dối trá công khai trên diễn đàn, trong ý thức hệ v,v... Chắc chắn Thiên

Chúa thấy rõ những điều này. Tuy nhiên Người vẫn yêu thương trần gian. Người không chịu nổi sự tội tệ của trần gian. Người muốn cứu vớt trần gian. Thiên Chúa tới chung sống với nhân trần. Người vẫn thấy những gì Người dựng nên là tốt đẹp.

Thiên Chúa muốn con người được sống vĩnh cửu... đó là cuộc sống từ trên ban xuống (Ga 3,3). Thiên Chúa không kết tội trần gian. Nếu trần gian bị kết tội là do tự mình mà ra. Thiên Chúa muốn giải thoát nhân loại, muốn mọi người được cứu rỗi (1Tm 2,4).

Khi con người cương quyết chối từ Thiên Chúa, họ vẫn bó buộc phải sống gần kề Thiên Chúa mà họ chối từ, đó chính là “hỏa ngục”. Và Thiên Chúa luôn tôn trọng tự do của con người. “Thiên Chúa sai Con Người giáng trần không phải để luận phạt thế gian, nhưng để thế gian nhờ Ngài mà được Cứu độ. Ai tin vào Ngài thì không bị luận phạt. Còn ai không tin thì đã bị luận phạt rồi”. (Ga 3,17-19).

Lạy Chúa, xin giúp chúng con thêm lòng yêu mến Chúa bằng cách thương mến phục vụ mọi người như Chúa đã yêu thương phục vụ và hy sinh Cứu chuộc chúng con.

Noel Quesson

CN 5 MC B

Ga 12, 20 - 33

CHỌN CON ĐƯỜNG THẬP GIÁ

Khi chấp nhận mục nát như hạt giống gieo vào lòng đất, Đức Giêsu đã sống trọn vẹn mầu nhiệm tự hủy nơi bản thân mình. Sự tự hủy này trước hết hệ tại sự vâng phục hoàn toàn theo ý Chúa Cha. *“Lạy Cha xin cứu con khỏi giờ này. Nhưng chính vì thế mà Con đã đến trong giờ này. Lạy Cha, xin làm vinh danh Cha”*.

Mặc dù luôn đặt ý Cha trên hết mọi sự, nhưng bản tính con người khi đứng trước con đường thập giá, Chúa Giê su không khỏi xao lòng, ngần ngại. *“Lạy Cha, xin cứu con khỏi giờ này”*. Chính sự bất ổn trong nhiều lĩnh vực làm cho con người sống không được yên ổn. Nghề nghiệp không ổn định, giá cả thất thường, điều kiện tự nhiên nhiều biến động. Tất cả như đẩy con người đến bên bờ vực thẳm bởi quá nhiều hiểm nguy đang rình chờ. Một điều làm con người hoang mang hơn cả là làm sao mình xây dựng cuộc đời cho có ý nghĩa, cho xứng với phẩm giá con người. Bước vào đời sống mỗi người đều lành lấy sứ mệnh riêng nhưng tất cả đều có điểm kết cùng đó là sống làm sao để đạt được sự sống vĩnh cửu nơi Thiên Chúa.

Đi con đường tình yêu

Người môn đệ của Chúa phải sống Tin Mừng biểu lộ qua cuộc sống, qua lời rao giảng của mình. Suốt những năm tháng theo, Chúa Giêsu không ngừng nhắc bảo, giáo huấn, dạy dỗ các môn đệ phải sống đúng bản chất, cốt lõi của Tin Mừng. Bản chất cốt lõi của Tin Mừng không thể sống ngoài môi miệng, sống bề ngoài mà phải sống cái đích thực của đời sống con cái Chúa, đó là sống yêu thương.

Lời Chúa không chỉ đọc, chỉ nghe cho vui tai, cho thoả mãn sự tò mò của con người, nhưng phải được thực thi trong đời sống của mình. Cũng vậy, bác ái không chỉ dừng lại ở lời nói suông mà phải thực hành bằng những việc làm cụ thể. Chúa Giêsu đến trần gian, Ngài sống trong lịch sử con người bằng chính con người Chúa của mình. Người sống như mọi người ngoại trừ tội lỗi đó là bằng chứng hùng hồn nhất Chúa làm gương cho con người. Chúa rao giảng Nước trời, loan báo thập giá không chỉ là mở những ý niệm trừu tượng, một mở những lý thuyết viển vông, khô cằn, nhưng Người đã đi tới tận cùng của tình yêu, đi tới tận cùng của lời rao giảng bằng cái chết trên thập giá.

Nói về Thập giá thì chưa đủ nhưng còn phải kê vai vác thập giá của mình mỗi ngày để theo Đức Kitô. Ta không thể đứng nhìn Chúa Giêsu vác thập giá, nhưng phải xuống đường để cùng vác với Ngài. Người môn đệ không thể sống niềm tin mà lại không dẫn thân. Theo Chúa là cố gắng sống sao để mỗi ngày trở nên hoàn thiện như Cha trên trời. Cuộc sống đã dạy cho chúng ta nhiều điều: đời sẽ qua đi, lòng bác ái, đạo đức, sự thánh thiện mới tồn tại. Người môn đệ của Chúa phải luôn đáp lại tình thương vô biên của Chúa.

Dấn thân trong thử thách

Ngôi nhà có nền móng vững chắc mới chịu nổi phong ba lâu dài. Cuộc sống có nền tảng mới chịu đựng được thử thách. Hình ảnh hai ngôi nhà trong dụ ngôn bình thường trông rất giống nhau, nhưng qua trận giông bão thì kết cục khác nhau hoàn toàn. Hai tín hữu có thể giống nhau bề ngoài về ngôn ngữ

sử dụng, môi trường sinh sống, có thể lương tâm cũng bình an như nhau. Thế nhưng kẻ này mềm như cát người kia thì cứng như đá.

Chính cơn thử thách sẽ cho thấy bản chất đích thực của hai người. Người theo Chúa luôn gặp thử thách trong đời. Nhiều người đã bị xiêu ngã vì đặt sai nền tảng. Họ cầu nguyện sốt sắng mà sao chẳng được nhậm lời, đâm ra chán nản. Bởi họ đã xây ước nguyện mình trên tình cảm tôn giáo thay vì phải đặt trên nền tảng là đức tin. Họ bị người thân yêu nhất phản bội. Họ chán đời, có khi muốn tự tử. Họ sai lầm vì đã đặt cuộc sống mình trên những quyến luyến của nhân loại mà không đặt trên đức ái như Chúa Kitô đòi buộc.

Đôi lúc những buồn phiền xảy đến trầy xước ngoài da ta dễ dàng qua khỏi. Điều đó khiến ta lầm tưởng rằng với sức mình ta có thể vượt qua tất cả. Nhưng rồi khi muộn phiền thấu đến tận tim gan lúc đó ta mới hoảng hồn mà thưa với Chúa: *"Lạy Chúa, sức riêng con chẳng thể, con cần đến Chúa"*! Ta quá cậy dựa vào sức mình mà không biết nương tựa vào Chúa thì cuộc sống cứ gặp chênh vênh.

Đời sống không nương tựa vào Thiên Chúa thì biết tìm đâu là nơi đáng tin cậy. Chỉ có Chúa là nền tảng vững bền cho cuộc sống. Gặp gỡ Thiên Chúa với tâm tình cởi mở lắng nghe, ra sức thực hành điều Ngài răn bảo là cách sống của những người thật sự khôn ngoan. Con đường tự hủy không phải là mất đi nhưng là cơ hội để ta có được cái khác giá trị hơn. Đức Giêsu đã chọn lấy cái chết để chiếm lấy sự sống mới. Thánh

Phanxico Assisi đã cảm nhận sâu sắc chân lý ấy: *“Chính lúc chết đi là khi vui sống muôn đời”*.

Lm. Carôlô Đặng Đăng Nguyên

CHÚA NHẬT LỄ LÁ

Mc 15, 1 - 39

Chúa nhật Lễ Lá đánh dấu bắt đầu bước vào tuần thánh, trong tuần thánh này, chúng ta sẽ theo dõi hành trình thương khó của Chúa Giê-su, tuần thánh cũng là đỉnh cao, là trung tâm của toàn thể năm phụng vụ.

Lời hoan hô của dân chúng trong phúc âm Chúa nhật lễ lá này nói lên niềm hân hoan, niềm vui khi đón Chúa Giê-su vào thành thánh, những cũng chỉ vài ngày sau thì niềm hân hoan của dân chúng biến thành sự đau tố, sỉ vả, đánh đập và giết chết Chúa chúng ta, như thế trong tuần thánh này chúng ta thấy niềm vui và thập giá được đan xen vào nhau.

Không vui sao được khi mọi người trong đoàn rước đều cầm cành lá trong tay, vừa đi vừa tung hô: “ Chúc tụng Đấng nhân danh Chúa mà đến.” Chúa Giê-su đến, Thái Tử của Chúa Cha đến để cứu chữa, để đồng cảm, để thông cảm, để thấu cảm nỗi lầm than khốn khó của tất cả chúng ta, và chính Người cũng đã cuối xuống chữa lành những vết thương to lớn của hồn xác chúng ta như phúc âm đã chép: “ Người đã gánh lấy mọi bệnh hoạn tật nguyền của chúng ta” Đó là lòng thương xót và tình thương bao la hải hà mà Chúa đã dành cho chúng ta là con cái Chúa.

Và không buồn sao được khi phúc âm dẫn chúng ta đi dần đến cái chết như đã được định sẵn cho Chúa chúng ta vì sự tham lam, ích kỷ, đố kỵ của loài người chúng ta.

“ Họ tìm chúng gian để giết chết Người” (Mc 14, 55)

Hay là vì môn đệ thân tín Giu-đa phản bội? Hoặc do Phi-la-tô nhu nhược mà Chúa chúng ta phải chết? Tất cả những lý do trên đều là thứ yếu. Chính yếu là: “ Vì loài người chúng ta và để cứu độ chúng ta, nên Người đã chịu chết để chuộc tội cho chúng ta. (Kinh tin kính)

Vì thế, mỗi khi chúng ta từ chối ơn cứu độ của Ngài là chúng ta đang xúc phạm đến Ngài và đang giết chết Ngài một lần nữa, cũng như mỗi khi chúng ta xúc phạm đến anh chị em của mình, những người mà Chúa đã đổ máu ra cứu chuộc, là chính khi chúng ta làm cho Chúa phải đau khổ và ưu phiền một lần nữa.

Ước gì trong tuần thánh này, tất cả chúng ta cảm nghiệm được tình Chúa yêu thương chúng ta thật là mãnh liệt, cũng như chúng ta sẽ mạnh mẽ đáp trả lại tình yêu cao vời ấy bằng chính những việc lành bác ái cụ thể của chúng ta cho anh chị em chung quanh mình. Xin Chúa nâng đỡ và chúc lành cho tất cả những cố gắng của chúng ta. Amen

Lm. Giuse Nguyễn Hữu Trí

**Tổng Quan Và Nhận Định Về Tông Huấn Amoris Laetitia
(Niềm Vui Của Tình Yêu)
*Lm. Giuse Phan Tấn Thành, OP***

CHƯƠNG SÁU: VÀI VIỄN TƯỢNG MỤC VỤ

Sau khi đã “Xem” (chương Hai), “Xét” (từ chương Ba đến chương Năm), phần còn lại bước sang “Làm”. Chương Sáu phác họa những hướng tổng quát; chương Bảy bàn về vấn đề giáo dục con cái; chương Tám đề cập đến những trường hợp rối ren. Chương Chín nhắm đến việc nên thánh.

Chương Sáu gồm 5 mục, trình bày những đường hướng mục vụ gia đình trải qua các giai đoạn tiến triển, từ lúc chớm nở cho đến khi lìa đời. Trong vấn đề này, Tông huấn chỉ gọi lên vài nét tổng quát, còn những chi tiết cụ thể được dành cho sáng kiến của các Giáo Hội địa phương.

A. Loan báo Tin Mừng gia đình (AL, số 200-204)

Mục thứ nhất phác họa vài nét tổng quát của công cuộc loan báo Tin Mừng cho các gia đình. Việc rao giảng cần đi sát với những đòi hỏi thực tế của mỗi địa phương. Dĩ nhiên, những chủ thể tiên khởi của công việc này là chính các gia đình, đặc biệt nhờ chứng tá sống động của mình. Dù sao, môi trường cổ điển cho việc loan báo là các giáo xứ; ngoài các giáo xứ, cần nói đến các phong trào, các hội đoàn, các cộng đồng cơ bản. Các chủng sinh (những linh mục tương lai) cần được huấn

luyện về đời sống gia đình, nhờ sự hỗ trợ của chính các gia đình. Ngoài ra, cũng cần nhờ đến các giáo dân chuyên viên trong các ngành y học, luật pháp, tâm lý, xã hội học.

B. Chuẩn bị cử hành hôn nhân (AL, số 205-216)

Mục thứ hai dành cho việc chuẩn bị các bạn trẻ cử hành hôn nhân, qua những chặng “Xa” – “Gần” – “Trực Tiếp”. Nếu cần, phải “can” họ đừng kết hôn khi thấy những thiếu sót trong sự hiểu biết về những đòi hỏi của hôn nhân, hoặc chưa đủ hiểu biết lẫn nhau (AL, số 209-210).

C. Đồng hành những năm đầu tiên đời sống hôn nhân (AL, số 217-230)

Trên đây, trong chương Bốn, Tông huấn đã nói đến tính năng động của tình yêu hôn nhân (AL, số 163-164). Thật vậy, ngày kết hôn chưa phải là tuyệt đỉnh của tình yêu, cũng chẳng phải là tuyệt đỉnh của Bí tích. Các cặp tân hôn cần phải được chuẩn bị để tiến triển luôn mãi. Trên thực tế, sau những ngày thơ mộng của lễ kết hôn, những khó khăn mới bắt đầu nảy sinh. Vì thế, các giáo xứ cần nghĩ đến những kế hoạch mục vụ để giúp họ vượt qua những khó khăn ấy, qua những buổi gặp gỡ, những cuộc đồng hành tâm linh. Các đôi tân hôn cũng được khuyến khích tham gia vào sinh hoạt giáo xứ, cũng như tăng trưởng đời sống tâm linh.

D. Những khủng hoảng (AL, số 231-252)

Mục thứ bốn giúp các đôi vợ chồng đương đầu với những khủng hoảng. Cần xem cuộc khủng hoảng như một thách đố, và hãy đối diện chứ đừng tránh né (AL, số 234). Có nhiều thứ khủng hoảng: có những thứ xảy ra khá thông thường trong mọi đôi hôn nhân, có những thứ mang tính riêng tư (AL, số 235-236). Cần khám phá ra nguyên nhân, đôi khi bắt nguồn từ sự thiếu trưởng thành tâm lý, hoặc từ những vết thương thời niên thiếu. Sự khủng hoảng có thể trở thành cơ may để trưởng thành hơn, để quảng đại tha thứ hơn.

Tuy nhiên, có những hoàn cảnh bắt buộc phải ly thân hay ly hôn (AL, số 241-246). Các mục tử cần phân định từng hoàn cảnh, và tìm cách đồng hành với họ, cách riêng là quan tâm đến các con cái của những vợ chồng ly hôn. Vấn đề này sẽ còn được bàn trong chương Tám.

Sau cùng, Tông huấn cũng quan tâm đến vài hoàn cảnh khó khăn: những đôi vợ chồng khác tín ngưỡng, tôn giáo (AL, số 247-249), những gia đình có một phần tử có khuynh hướng đồng tính (AL, số 250-251),^[3] những gia đình đơn chiếc (AL, số 252).

E. Tang tóc (AL, số 253-258)

Mục cuối của chương Sáu đề cập đến cảnh tang chế trong gia đình. Các mục tử cần gần gũi những gia đình gặp cảnh mất mát người thân. Đức tin mở ra những viễn ảnh mới về cuộc sống bên kia cái chết. Điều này có thể giúp những người mất

đi người thân biết tìm ra những lẽ sống, một khi đã mất người bạn trăm năm.

(còn tiếp)

CHỖ ĐÚNG CỦA LƯƠNG DÂN

Hồi còn ở **Chủng viện** tôi có nghe một cha giáo chia sẻ: “Linh mục coi họ đạo không phải chỉ có trách nhiệm với người giáo dân mà còn cả lương dân trong vùng đó nữa!” Mình nghe biết vậy nhưng không hình dung việc ấy quan trọng thế nào và sau này, trong trách nhiệm cha sở, mình thấy dường như việc ấy không được chú ý cho đủ. Việc cho giáo dân đã quá nhiều rồi nếu không nói là quá sức rồi, thời gian đâu, sức lực đâu mà lo cho lương dân?

Có phải không có thời giờ, không có năng lực hay không quan tâm, không muốn lo cho họ?

Hay chúng ta chọn giải pháp an toàn, không muốn thay đổi, không muốn mạo hiểm?

Những điều đó là đúng cho tôi và cho bạn chứ?

Nhìn chung quanh tôi thấy có những tấm gương khác hẳn. Những linh mục quan tâm đặc biệt cho lương dân, họ như ở trong tim các vị ấy.

Có gì là các cha chia sẻ đồng đều cho cả giáo dân và lương dân, giúp gạo cho người nghèo thì lương dân cũng có phần, lo

cho người bệnh thì lo cho cả người đạo và người lương, mời khánh thành nhà thờ thì ưu tiên cho lương dân được ở trong nhà thờ, các cuộc lễ trong đạo cũng vậy, như lễ Giáng sinh, lễ Các Đấng...

Các ngài cũng tập cho thiếu nhi: em nào rủ được bạn bên lương đến nhà thờ thì được khen thưởng, khi tổ chức đi chơi, em nào rủ được một bạn bên lương thì miễn tiền xe, cho các em đi phát gạo cho người nghèo, người lương...

Khi tiếp xúc với lương dân, tôi thấy họ cũng niềm nở và quý trọng mình không thua người giáo dân, có lúc mình nhận thấy họ còn tốt hơn cả giáo dân. Hôm đó mình vào thăm một người giữ Chùa, có con vào đạo vì được một người vợ bên đạo công giáo bảo lãnh sang nước ngoài, người đó kể: “Trước lúc con đi có dặn rằng: Nếu không còn tình thì cũng còn nghĩa nha con!” trong khi đó có mấy người Công giáo nói được một câu khuyên nhủ tốt lành như vậy? Nhiều người Công giáo được bảo lãnh ra nước ngoài, rồi vì tham tiền, tham sắc bỏ vợ, bỏ chồng, bỏ tình, bỏ nghĩa!

Đó là điều mình băn khoăn mãi: tại sao người Giáo dân không tốt hơn lương dân? Có phải giáo lý của mình không đi vào thực tế? Có phải cách dạy dỗ của mình còn quá lý thuyết?

Trở về với đề tài của mình, tôi thấy nguyên nhân của việc thiếu quan tâm đến lương dân là do tấm lòng của mình, do mình thiếu hồn tông đồ, thiếu tâm hồn truyền giáo, thiếu đời sống nội tâm, thiếu một sự gặp gỡ thực sự với Chúa, một sự gặp gỡ của niềm vui, như Đức Thánh Cha Phanxicô trong tông huấn “Niềm vui Tin Mừng” nói tới.

Cầu xin Thánh Cả Giuse mà Hội Thánh kính nhớ trong tháng 3 này giúp chúng ta biết quan tâm tới anh em lương dân xung

quanh, không những chỉ là người bảo trợ cho Chúa Giêsu mà còn là người trao Chúa Giêsu cho người khác, như hình tượng thánh Cả bồng ẵm Chúa Giêsu như đang trao ban cho mọi người. Xin cho chúng ta biết bắt chước Người.

Lm Mt. Nguyễn Văn Hiền

TRANG BÁC ÁI XÃ HỘI

CHO VÀ NHẬN

Sáng thứ tư lễ tro, tôi có cho một người mượn xe honda. Khi trả xe, người ấy cho lại tôi nửa kg khô cá kèo như một sự đền đáp.

Trưa đó, xe bị xẹp bánh, tôi dẫn đến tiệm. Có một người đến sau nhưng gấp, tôi nhường cho người ấy được sửa xe trước. Khi trả tiền, người ấy trả luôn cho cái ruột xe tôi sắp thay như một sự biết ơn.

Sau khi sửa xe xong tôi đi hớt tóc. Tôi đến sau nhưng được một người nhường hớt trước. Hớt tóc xong, tôi trả tiền luôn cho người hớt sau như một sự biết điều.

Ba sự việc xảy ra trong cùng một ngày chay, tôi cảm thấy vui vui với việc làm CHO VÀ NHẬN.

CHO VÀ NHẬN là quy luật trong cuộc sống người ta nói: “Có qua có lại mới toại lòng nhau”.

CHO VÀ NHẬN mang tính tuần hoàn. Điều chúng ta cho có khi không nhận lại từ người được cho nhưng nhận lại nơi những con người khác với hình thức khác.

Tuy nhiên, con người tự nhiên thường thích nhận nhiều hơn cho. Không ai chịu cho không để bị thiệt thòi mất mát. Hằng ngày chúng ta nhận từ thiên nhiên, từ con người nhiều hơn những gì chúng ta cho đi. Như mặt trời cho chúng ta ánh sáng ban mai ấm áp. Bầu trời cho chúng ta làn gió mát. Cha mẹ, gia đình, bạn bè cho chúng ta sự sống, mối tương quan gần gũi. Mỗi phút giây chúng ta sống đều gởi đến cho chúng ta một lời nhắn nhủ. Mỗi sớm mai thức dậy, chúng ta có biết cảm ơn cuộc đời cho chúng ta thêm một ngày sống để yêu thương chưa? Với ý nghĩa đó, thì ra chúng ta là người rất giàu có, rất nhiều cái để cho, nhiều điều để chia sẻ với tha nhân.

Thánh Phao-lô nói: “CHO thì có phúc hơn là NHẬN” (Cv 20, 35).

CHO với một xác quyết là chúng ta đã NHẬN rất nhiều ân sủng từ Thiên Chúa. Những ân sủng ấy dành để phục vụ mọi người chứ không phải để ích kỷ cho riêng mình.

Chúng ta đã “NHẬN nhưng không thì hãy CHO nhưng không” (Mt 10, 8b). Cho như thế không làm chúng ta nghèo nàn nhưng càng được giàu sang, được lớn lên trong tương giao với người khác.

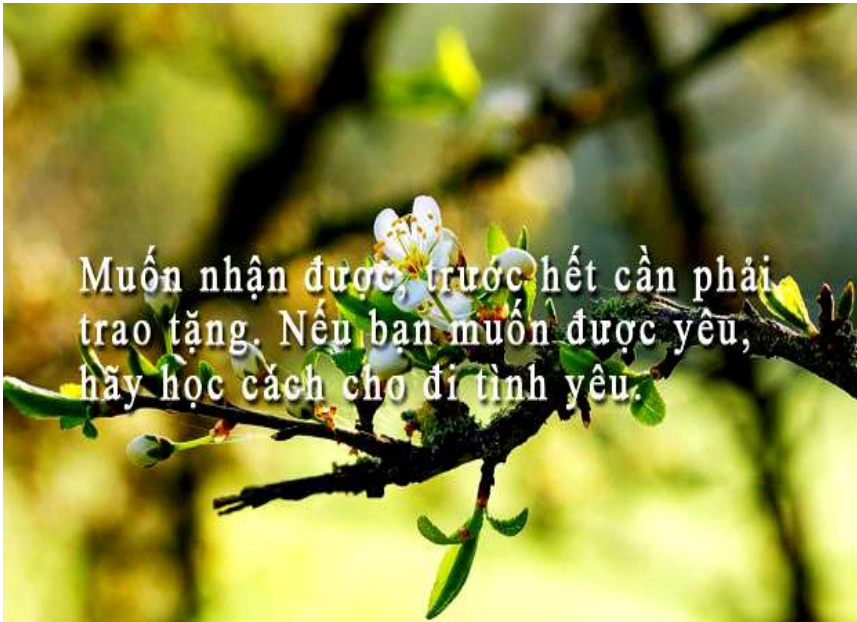
Thánh Phanxicô Assisi vị thánh của người nghèo nhưng lại rất giàu. Gia tài của Ngài là Thiên Chúa, bạn hữu của Ngài là

thiên nhiên. Ngài sống nên thánh bằng cuộc sống nghèo. Ngài xác tín: “Chính lúc CHO đi là khi được NHẬN lãnh”

Như vậy, cái chúng ta CHO không chỉ là của cải vật chất mà chính con người chúng ta: cho một nụ cười, cho một lời động viên, cho một cái nhìn thông cảm, cho một lời cảm ơn, xin lỗi...đó là những điều mà ai cũng có thể CHO được, ít là trong mùa chay thánh này.

Văn phòng Caritas Vĩnh Long

Caritas Vĩnh Long

VÀI SUY TƯ VỀ TẾT NGUYÊN ĐÁN MẬU TUẤT 2018

Theo phong tục văn hóa của người Á Đông nói chung và của người Việt nam nói riêng, một trong những giá trị thiêng liêng cao quý của đời sống con người là sự sum họp gia đình. Sự sum họp gia đình này thường có được vào những ngày đầu xuân hay ngày giỗ của người thân trong gia đình.

Một bài hát thánh ca có lời như sau: *“Ngày đầu xuân bao người đi xa cũng về với gia đình cũng về với ân tình ngọt ngào với nguồn yêu mến . Dâng đến lòng mẹ cha bông hoa là lòng biết ơn. Ngày đầu xuân dâng lên chúa lời kinh của gia đình mong ước đời an bình xin ngài ban muôn ơn cho người con yêu thương cho những người mà con yêu thương...”*

Nhờ sự họp này nhiều gia đình trở nên vui hơn, ấm cúng hơn. Bên cạnh đó, cũng không ít gia đình cảm thấy trống vắng vì một người hay nhiều người thân không còn nữa hoặc có những thành viên không thể đoàn tụ được vì nhiều lý do khác nhau.

Vì thế, dù giá trị thiêng liêng nơi gia đình là cao quý nhưng vẫn là gia đình trần thế. Thật may mắn, người Công giáo còn có một gia đình khác bền vững hơn, chắc chắn hơn. Đó là gia đình đức tin. Gia đình này có Thiên Chúa là Cha và Giáo Hội là Mẹ.

Có thể dùng hình ảnh Thiên Chúa và Giáo Hội là “Cha và Mẹ ruột” và mỗi người tín hữu là “con ruột”. Dùng hình ảnh này để

giúp người tín hữu Công giáo xác tín hơn tương quan của mình với Thiên Chúa và Giáo Hội.

Thiên Chúa luôn trung thành với con người. Đây là dấu chỉ chắc chắn của tình thương Chúa. Tác giả Thánh vịnh 27 cảm nghiệm về tình thương của Chúa với con người: “Dẫu cha mẹ có bỏ con đi nữa, thì hãy còn có CHÚA đón nhận con” (Tv 27, 10).

Người tín hữu Công giáo được mời gọi noi gương Chúa trung thành với nhau trong bậc sống của mình. Đồng thời, từ sự trung thành đó họ cũng được nhắc nhở trung thành luôn với Chúa trong đức tin, đức cậy và đức mến. Sống được sự trung thành này người tín hữu xứng đáng được ở trong gia đình có Thiên Chúa là Cha và Giáo Hội là Mẹ.

Xin Chúa xuân thương phù hộ và ban ơn giúp sức cho mỗi người tín hữu Công giáo chúng con trong năm Mậu Tuất 2018 này.

Lm. Micae Nguyễn Hà Thiện Tâm

VINA Design
Creating Beautiful Things

*Hãy dành thời gian
cho những người quanh mình
cho dù đó chỉ là một việc làm nhỏ.*

- Albert Schweitzer -

